

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm VII

~Gecenin serin havası, uzaktan gelen bir baykuşun soluk çığılığı dışında sessizdi. Yıldızlar

Loş manastır bahçelerini aydınlatan ışıklar, iki katlı yatakhane pencerelerinden yansıyan birkaç yağ lambasının hafif parıltısını da beraberinde getirdi . Avlunun karşısında, bir sıra vitray pencere de aynı şekilde parlıyordu, hem de çok daha parlak bir şekilde; katedral adeta canlanmıştı.

Işıltılı kilisenin içinde ve yükseklerde yükselen, karmaşık, is lekeli bir fresk, tonozlu tavanını süslüyordu. Resim, katedralin üst kısımlarının neredeyse tamamını kaplıyordu. Altında, dış duvarlara yakın iki sıra halinde dizilmiş ve ana kanadın tüm uzunluğu boyunca uzanan iki sıra devasa taş sütun vardı. Bunlar birlikte, gökyüzüne doğru yükselen ve tavana karışan uçan payandaları destekliyordu. Katedralin dört kanadında da aynı sağlam tasarım mevcuttu ve kanatların birleştiği yerde— ortak, açık alanlarında —yükseltilmiş, kubbeli bir sunak bulunuyordu. Sunakın oyma ahşap tavanını sarkıt halılar ve perdeler süslüyordu ve kutsal merkez parçası, zeminin ortasında yer alan sağlam bir kaya levhasının üzerinde duruyordu. Sunak levhasının her iki yanında, taş temelden dışarı doğru çıkıntı yapan kapalı demir halkalara bağlı kalın deri bağlar bulunuyordu.

Kardinal Blasi, yükseltilmiş sunağın önünde duruyordu; uzun iki şamdan omuzlarının üzerinden titrek bir ışık saçıyordu. Şimdi karıştırdığı, kırılğan sayfalardan oluşan bir yığının metnine dalmış bir şekilde kendi kendine mırıldanıyordu. Gözleri yaşlarla doluyordu.

Naramsin Çevirileri'nin Latince pasajları üzerinde çalışıyordu; bu pasajları daha sonra Apokrif arşivlerinden kaçırmıştı. Yakınlarda, rahipler Clodius ve Greville sessizce emir bekliyorlardı. Üçü ve sunağın sekiz metal halkasına birkaç uzun deri ipin sonuncusunu bağlamakla meşgul olan Rahip Grate dışında, Katedral bomboştu.

Sonunda Rahip Grate, Blasi'ye yaklaştı. "Bağlantılar sağlam, Başrahip; en uzundan en kısaya, dıştan içe doğru."

Blasi, bakışlarını kısa bir an için yıpranmış sayfalardan ayırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

Greville, Grate'in ifadesini açıklamak amacıyla öne çıktı. "Sunakın taş kaidesinin her iki yanında dört kanca var. Her birine birer ip bağlanması gerekiyor. Tüm ipler ..."

Clodius iç çekti; Greville'in sözünü kesti ve Blasi'ye daha özlü bir açıklama yaptı: "Sunak taşı iki zemin oluşuna oturuyor. Taş eşit şekilde geri çekilmezse takılır."

Blasi kaşını kaldırdı ama kağıtlarından başını kaldırmadı. "Ya tutarsa?"

Clodius şöyle cevap verdi: "Eğer tutunursa, bağlama ipleri ters sırada, en kısıdan en uzuna doğru yeniden düzenlenmeli ve gevşek uçları sunağın diğer tarafına çaprazlanmalıdır. Daha sonra, bağlama ipleri tersine çevirmeden önce levha tamamen kapatılmalıdır, tekrar ve yeniden açmak."

"Zor mu? Uğraş gerektiriyor mu?"

Clodius omuz silkti. "Sadece biraz uzun sürdü; yer altı çukurunu kapatıp tekrar açmak için gereken süre."

Blasi ona şöyle dedi: "Öyleyse şimdi sana levhanın düzeltilmesi görevini veriyorum." "Bulaşmıyor." Blasi devam ederken Clodius gerildi, "Ve elbette, herhangi bir düşükten ikinizi de sorumlu tutacağım."

Clodius'un ağzı açık kaldı ve Grate'in ince sırtısına kaşlarını çatan Greville'e baktı. Boğazını temizlemeden önce kıvrandı.

"İzin verirseniz, Sayın Efendim; levhanın yanmayacağına dair hiçbir garanti veremeyiz."

Blasi sayfaları yavaşça indirdi ve gözlerini kısarak ona döndü. Hem Clodius hem de Greville, Kardinalin çelik gibi kaşlarının altında, şeytanın ta kendisinin soğuk, yıkanmış ve kararlı bakışlarını buldular. Blasi'nin kör gözü, sanki hepsini birden görüyormuş gibi, içlerinden geçip gitti.

Clodius aceleyle bakışlarını kaçırdı ve bunun yerine sunağa doğru bakarak Blasi'ye

yalvarmaya devam etti: "Sunağın yeri hiç değiştirilmedi. Biz sadece yerinin değiştirilme yöntemini biliyoruz..."

Bunu eski manastır kayıtları arasında araştırarak ilerletmek. Başarılı olacağımızı varsaymak—"

Blasi sözünü kesti; sözleri giderek artan bir sabırsızlıkla doluydu: "Şu anda karşındasınız —yatakhanede değil—çünkü hâlâ gözümdesiniz. İkiniz de yeraltı mezarlarının yeni gözetmenleri olmak istiyorsunuz, değil mi?"

"Ah, gerçekten de!" diye haykırdı Greville, "Ve biz de alçakgönüllülikle hizmetinizdeyiz."

Clodius, Greville'e sert bir bakış attıktan sonra, "Evet; ancak, eğer size uygunsa, Sizin..." dedi.

Saygınlık—"

"Öyleyse, taşın takılmamasına dikkat edeceksin, tamam mı!" diye bağırdı Blasi. Clodius içini çekti, ama yine de kabul etti. "Elbette, Majesteleri."

Aniden, Yüzbaşı Bourne en güçlü askerlerinden oluşan iki kolu kiliseye ve orta koridora doğru götürürken , ibadethane kanadının dıştaki çift kanatlı kapıları ardına kadar açıldı. Uzun sıralar halinde dizilmiş teraslı oturma yerleri vardı. Yüzlerce askerin botlarının davul gibi vuran adımları katedralin oratoryumunda yankılanıyordu. Sonunda, Yüzbaşı onlara durmalarını emretti ve askerler oldukları yerde donakaldılar. Sesi, kilise kanatlarının geniş alanlarında yankılanarak uzaklaşırken , katedralin üzerine yeni bir sessizlik çöktü.

Kardinal Blasi ve manastırdaki üç rahip, Yüzbaşı Bourne'un yaklaşmasını izledi. Kaptan tam önlerinde durdu, yanağını kaşdı ve ellerini beline koydu . Yeşil, delici gözleriyle katedrali taradı, çoğunlukla da inceliyordu.

İplerle bağlı sunağı kurdu. Ardından, Blasi'ye dönmeden önce rahiplerin her biriyle bakış alışverişinde bulundu . "Başlayalım mı?"

Blasi, Naramsin sayfalarına dönerek şöyle cevap verdi: "Çok yakında, Yüzbaşı. Ancak sunakla ilgili birkaç önemli ayrıntı var . Rahip Clodius şimdi sizi bunlardan haberdar edecek."

Clodius işareti aldı ve öne çıktı. "Ah, evet, Yüzbaşı," dedi. Keşiş, Bourne'a sunak levhasını eşit şekilde çekmenin önemini, böylece levhanın yerinden oynamamasını sağlamanın önemini açıkladı. Yerine kilitlenmiyordu. Clodius, Bourne'a kendisinden ne beklediğini anlatırken, ikisi birlikte yaklaşık üç dakika boyunca sunağın etrafında volta attılar. Keşiş devam etti: "Bu nedenle, adamlarınızın konumlandırılması son derece önemlidir, çünkü işe başladığımızda yer kapma yarışına gireceklerdir." Bourne, zeminde, tam olarak birbirine geçmeli bir şekilde yerleştirilmiş, levhadan dışarı doğru uzanan sekiz uzun bağlama ipine baktı . Clodius ekledi: " Bildiğiniz gibi , sunağı taşıma görevi biraz karmaşıktır; gerçekten de, sadece görünüşten anlaşılabilirliğinden daha karmaşıktır. Bununla birlikte, doksan sekiz adama ihtiyacım var ; ne daha fazla ne de daha az. Şimdi, kaç adamı Hazır mısınız?"

"Yeter." dedi Bourne.

"Gerçekten de." Clodius kaşlarını çattı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Anlıyorum." Bourne'un yanağındaki şekil bozucu yara izini dikkatlice inceledi .

Bourne öne eğildi ve fısıldadı, "Dikkatli ol rahip; yoksa adamlarımın önünde itibarımı korumak zorunda kalırım." Clodius, Bourne'un omzunun üzerinden baktı... Kraliyet Muhafızlarının iki kararlı kolunun ona dik dik baktığını fark etti.

"Pekâlâ o zaman." Keşiş içini çekti ve morali bozulmuş bir şekilde arkasını döndü. "Adamlarınızı ayarlayalım mı ?"

Yüzbaşı Bourne, uzattığı elini yavaşça sallayarak askerlerini işaret etti ve "Onları uygun gördüğünüz şekilde konumlandırın, rahip," dedi.

Clodius, Kardinal Blasi'ye baktı; Blasi de sadece başıyla onaylayarak karşılık verdi.

Böylece Clodius, deri halatlara sekiz sıra asker yerleştirmekle meşgul oldu. Toplamda kırk adam en dıştaki iki ipi, yirmi dört adam bir sonraki en dıştaki iki ipi, yirmi adam bir sonraki en içteki ipi ve on dört adam da en içteki ipleri tuttu . Bourne, görevlendirilmemiş olan adamlarının sonuncusunu yerleştirdi. Katedralin üç girişini de korumak için dışarıda halatlar gerilmişti . Hepsi yerindeydi; hepsi hazır. Kilisenin etrafını saran sessizlikte, Clodius sekiz sıra askerin arkasına geçti ve her sıranın sunağın konumuna göre hizalanmasını inceledi. Sonunda geri çekildi ve Rahip'e baktı.

Uzaktan Grate'i izledi ve başını salladı. Grate, Kardinal Blasi'ye fısıldadı; Blasi kağıtlarından başını kaldırıp eliyle Bourne'a işaret etti. Bunun üzerine Bourne adamlarına döndü ve saflarını çevreleyerek emirler yağdırdı. "Her adam!" Çekin! Her sıra tek bir hamle gibi çekilsin! Tüm sıralar aynı tempoda ilerlesin— üç sayılık çekme; üç sayılık dinlenme!" Arkalarında durdu ve ellerini belinin alt kısmında birleştirdi . "İşaretimde!" Gergin ipler gerildi. "Çekin!"

Doksan sekiz asker canla başla çalıştı. Sekiz bağlama halatı gıcırdadı. Yine de sunak kutsal yerini korudu. Blasi, Clodius'a kaşlarını çattı. Greville kıvrandı.

"Çek!" Askerler tekrar iplere yaslandılar ve altı tonluk kaya kütesinin kaymasının çıkardığı gıcırta sesi katedralin zemininde yankılandı.

"Haydi!"—ve birkaç santim daha.

"Aman Tanrım!"—ve dahası da var.

"Haydi!"—daha fazlası.

"Haydi!"

Hazırlıklarını tamamlamış ve tıpkı kürek çekenlerin üzerinde davul çalan bir gemi davulcusu gibi, Bourne ritmini korudu. Askerleri, ıslık ve inlemelerden oluşan bir koro halindeydi. Ve Bourne'un her yeni çağrısıyla birlikte, Kaldırılan levha, daha çok kirli bir zemin ortaya çıkardı. Bourne'un karşısındaki sunağın diğer tarafında, Blasi, dikdörtgen bir deliğin yavaş yavaş görünür hale geldiğini ve yıllarca birikmiş küf kokusunu dışarı attığını gördü. Sonunda, derin bir çukur tamamen ortaya çıktığında, yankılanan bir gürültü duyuldu. **Kilise aracılığıyla.**

Clodius, Blasi'ye "İşlem tamamlandı," diye bildirdi, "Levha daha fazla ilerlemeyecek." Blasi, açılan çukura doğru ilerlerken Bourne'a işaret etti.

"Bırakın!" diye bağırdı Bourne. Askerler halatları bıraktılar; bitkin kollardan terler süzülüyordu ; birkaç adam yere yığıldı, diğerleri ise ağır ağır nefes alıp vererek eğildi. Yine de, Adamların çoğu dimdik duruyor, başlarını geriye atmış, ağızları açık, tavandaki melek resimlerine bakarak nefes nefese kalmışlardı.

Friars, Grate ve Greville, çukurun kirli dış kenarını birkaç uzun yer şamdanıyla çevrelediler. Blasi, şimdi aydınlatılmış olan çukuru inceledi. On iki fit derinliğindeki çukur, on altı fit uzunluğunda ve on iki fit genişliğindeydi. Dört duvarının tamamı, iç yüzeyine çökelmiş ince bir kömür külü tabakasına benzeyen siyah bir reçineyle kaplıydı.

İyi kullanılmış bir ocak bacası. Yine de, pisliğin altında bile, Blasi her duvarın ortasına kazınmış benzer bir özellik fark etti: her birinin kalbini çevreleyen üç eş merkezli daireyle birlikte haç oymaları. Ancak onu büyüleyen, kalbini ve nefesini neredeyse bayılacak kadar hızlandıran şey , gözle görülür şekilde kömürleşmiş çukurdan ayrı duran şeydi .

Oyuğun orta tabanından, belirgin kenarları ve keskin köşeleri olan siyah ve parlak, dikdörtgen bir taş yükseliyordu . Taşın camsı yüzeyleri , şamdan ateşinin ışığı altında yansıyor; taş, yedi fit yüksekliğinde, beş fit genişliğinde ve üç fit derinliğinde, yüksek derecede cilalanmış bir oniks bloğu gibi görünüyordu . Ancak, aksi halde sağlam olan bu monolit, taşın en geniş yüzünün kalbini yaran, tek, kusursuz, engelsiz, iki fit çapında bir deliğe sahipti . Tamamen, sıra sıra oyulmuş Geometrik yazılar, dış yüzeylerini, hatta kocaman deliğinin kavisli iç kısmını bile kaplamıştı .

Blasi, zihninde Apokrif metinlerdeki tasvirlerin benzerliklerini şu şekilde değerlendirdi: Önünde duran gerçek bir eserdi bu. Tamamen büyülenmiş bir halde, tek çalışan gözündeki parıltıyla çukurun etrafında volta attı. Bakışları boştu ; belki de, cehennemin gerçekten var olduğuna, önünde duran yüksek taş kapısıyla birlikte, tüm şüpheleri ve inançsızlıkları ortadan kaldıran şaşırtıcı bir gerçeğin yavaş yavaş aydınlanmasının bir ifadesini ortaya koyuyordu .

Yüzbaşı Bourne uzaktan Blasi'ye seslendi: "Daha ne yapılmalı?"

"Ah, evet. Yapacağız," diye mırıldandı Kardinal, görünüşte Kapı Taşı'nın görüntüsüne kapılmışken , ölen kardeşlerinin anıları zihnini ele geçirmiş, hızlanmıştı. Kalbinde derin bir öfke uyandırdı ve İngiltere Kralı Edward'a karşı yoğun bir tiksinti yarattı. Ve o hatıra ve acı anında, Jean Jacques Blasi'nin ruhunun kendisine şöyle dediğini hatırladı: 'Sırlar saklıyorlar, İngiliz kralını yok etmek için bir tür silah . Bu silahın sorumluluğunu sen üstlenmelisin, François. Onu ona karşı kullanmalısın.'

"Peki?" diye sordu Bourne, giderek artan bir sabırsızlıkla.

Blasi kendinden geçmiş halinden sıyrılıp sert talimatlar verdi: "Rahip Grate, içeri girdiğimde görebilmem için yeterli ışığa ihtiyacım olacak. Ve bana eşlik edeceksiniz." Bourne'a döndü ; "Beni denize indirmek için bir bağlama ipine ve birkaç adaminize ihtiyacım var." Keşişler ve askerler kendi işleriyle meşgul oldular.

Kısa süre sonra Clodius ve Greville, şimdi etrafı gözetleyen Blasi'nin yanında toplandılar. Naramsin sayfaları. Kardinal döndü ve kağıt yığını Clodius'a emanet etmeden önce ona şöyle seslendi: "Bu parşömenlerin önemini biliyorsunuz. Şimdi, onlara dikkat edin; hassastırlar. Ve sakın düşürmeyin, çünkü onları çok düzenli bir şekilde yerleştirdim."

"Gerçekten de, Sayın Hazretleri," dedi Clodius, sayfaları ondan alarak. Açlık dolu gözleri, kadim metni ellerinde tuttuğuna hayret ederek, kırılğan sayfaların üzerinde gezindi.

Blasi, "Onları istediğimde bana teslim edeceksiniz" diyerek talimat verdi.

Bourne, bir askerin yanında, bir ipi çukura doğru sürükleyerek ilerledi. Üç asker de onu takip etti. Çukurun kenarına vardıklarında, askerler ipi çukurun kenarından aşağı sarkıttılar ve Blasi'yi zeminin altına indirmeye yardım ettiler. Arkalarında, Rahip Grate yedi alevli küçük bir şamdanla aceleyle ilerledi. Aniden durdu, terliği çukurun kenarını kaplayan kirde kaydı ve neredeyse çukura düşecekti. Orada, elinde şamdanla ve kenardan sarkmış halde duruyordu, Bourne'un yumruğu ise cübbesinin arkasına sıkıca kenetlenmişti . Kaptan onu güvenli bir yere çekti ve omzunun üzerinden fısıldadı, "Neşeli bir rahip için , ölüme meydan okuyorsun."

Çukurun içinde Blasi sandaletlerini yere koydu ve bağını çözdü. Kardinal cübbesinin önündeki lekeleri sildi, ancak inatçı is hala duruyordu. Loş çevresini inceledikten sonra aşağıdan seslendi: "Rahip Grate! Bir meşale getir!" Askerler Rahip Grate'i çukura indirmeye yardım ettiler. Blasi duvara yaklaştı ve yukarı uzanan eliyle Clodius'a işaret etti. "Parşömenlerimi ver bana."

Clodius kirli zemini temiz cübbesiyle karşılaştırdı. Bunun yerine, kağıt yığını Greville'e verdi. "Onları ona ver." Greville, Clodius'a öfkeyle baktı ve kağıtları aldı. Greville, kirli çukurun kenarına yüzüstü uzandı ve sayfaları Blasi'ye uzattı. Blasi, sayfaları alarak Clodius'a seslendi: "Manastırın yeraltı mezarlarını denetlemek istiyorsun ; ancak, bu çukur kadar pisler. Belki de seni oraya atmayı yeniden gözden geçirmeliyim." Clodius sadece dudaklarını büzdü ve başka yere baktı.

Deliğin içine girdikten sonra, Rahip Grate kolunu kaldırdı ve askerlerden birinden şamdanı aldı; sıcak balmumu damlacıkları kolunun altından aşağı yuvarlanırken yüzünü buruşturdu. Blasi, Gatestone'a yaklaşırken Grate'e "Işığı getir" diye seslendi. Rahip, Kapı Taşı'nın cilalı yüzeyini aydınlatırken, Kardinal, Fransızca veya Latince kökenli olmayan , ancak bir bütün olarak akıcı bir şekilde düzenlenmiş , çağın en okuryazar bilginlerinin bile bilmediği yazılı bir dil gibi görünen, birbirinden farklı ancak çözülemeyen birçok oyma sırasını inceledi. Dikkat çekici olan, oymaların hiyeroglif resimler değil, Kardinal Blasi'nin daha sonra Apokrif arşivinde saklı olan metin koleksiyonlarından tanıdığı geometrik şekiller olmasıydı . Blasi, Grate'e olduğu yerde kalması için işaret etti. Kardinal daha da uzaklaştı. Kapı taşının yüzünden ayrılıp, oymaların önüne tam ortasına yerleşti. Gözünde, sembollerin akışı bir desen oluşturuyor gibiydi; daireler ve çizgilerden oluşan sıralar, anında telaffuz edilmeyi gerektiren yazıtların bir düzenini çağırıyordu. Ancak Blasi, Apokrif kitaplarındaki aynı sembolleri defalarca incelemiş , hatta neredeyse seslerini taklit edebilecek kadar çaba sarf etmiş olsa da, ortaya çıkan tek şey yine de yapamamaktan kaynaklanan tekrarlayan bir hayal kırıklığıydı. Bakışlarını aşağı indirdi.

Elindeki sayfalara dalmış, Naramsin adında sıradan bir manastır rahibinin bu kadar gizemli yazıtları Latinceye nasıl başarıyla çevirdiğini merak ediyordu .

Blasi'nin kağıtları uçtu ve Grate'in alevi serin bir esintiyle titredi; bu esinti aniden sandaletli ayaklarının üzerine döküldü. İkisi birlikte yukarı baktılar ve Clodius, Greville ve Bourne'un kendilerine baktığını fark ettiler. Blasi onları görmezden geldi ve Kapı Taşı'na doğru yürüdü. Başını yana eğdi, deliğinden baktı ve sadece çukurun loş, uzak duvarını gördü. Parmak uçlarını Kapı Taşı'nın yüzeyine koydu ve beklenmedik bir şekilde buz gibi olduğunu fark etti. Tekrar eski mesafesine geri çekildi ve çenesini ovuşturarak, düşüncelere dalmış bir şekilde monolite baktı.

Bourne, artan sabırsızlığını belli edercesine gürültülü bir şekilde öksürdü. Blasi , bu sese bir bakış bile atmadan karşılık verdi: "Bu bir eğlence değil , Kaptan. Bazı işler hassasiyet gerektirir."

Bourne homurdandı, ellerini beline koydu ve çukurun kenarında ileri geri yürümeye başladı. "Tis "Lanet olası aptal kaya," diye homurdandı.

Ancak o zaman Blasi kayıtsızca başını kaldırıp Bourne'a baktı ve gözlerini kısarak, "Bir kaya mı? Öyle mi sanıyorsun?" dedi.

Bourne iddiasını doğruladı: "Bir kaya."

Blasi, Grate'e parşömen yığınını verdi ve Bourne'un durduğu yerin hemen altındaki çukur tabanına yaklaşip ona seslendi: "Belki de hançerinizi bir anlığına da olsa bana ödünç verebilirsiniz ?"

Bourne, kalçasında asılı duran, kılıfında saklı kemik saplı bıçağı sıkıca kavradı. "Peki neden?"

"Sizin bu 'sıradan kaya parçası' diye kolayca adlandırdığınız şey hakkında sizinle bir şey paylaşmak istediğim için ..."

Kaptandan biraz uzakta duran Greville, Clodius'un kulağına eğilip fısıldadı: "Tanrı'nın evine silahla giriyor!"

Bourne kılıcını kınından çıkardı. Başparmağıyla, cilalı yüzeyinden İvan'ın kanının hafif bir izini sildi . Kilisenin kutsal sınırları içinde bir bıçak gören Clodius, gözlerini kısarak çenesini sıktı ama hiçbir şey söylemedi. Bourne , Blasi'ye başıyla onay verdi. "Pekala," diye kabul etti ve bıçağı çukura attı. Hançer, Kardinalin yanındaki zeminde şangırıyla yere düştü.

"Kutsanmış taşı çiz ve bana büyüsünü göster."

Blasi, bıçağı alırken başını salladı. "Ah, çizmeye niyetim yok . Yine de, bu bıçakla tüm dikkatinizi çekebilirim." Geri çekildi ve Kapı Taşı'na yaklaştı. Sonra hafifçe eğildi ve bıçağı ortadaki delikten geçirdi.

Bourne, hançerin çukurun diğer tarafından düşmesini bekledi. Hiçbir şey olmadı; sanki ortadan kaybolmuştu. Çukurun etrafını dolaştı, ancak çukurun tabanında hiçbir bıçak göremedi . Clodius ve Greville de şaşkınlık içinde onu takip etti. Sonunda Bourne, Blasi'ye durumu bildirdi, "Majestelerinin Kraliyet Sarayında daha iyi sihir gösterileri gördüm ." Şimdi, eğer mümkünse; Lütfen bıçağımı geri verin.

Aniden, Bourne'un hançeri ona doğru saplanıp gömleğinin sol kolunu kesip botunun ucuna saplanırken, katedralin tavanını bir ışık parlaması kapladı. Taş zemine sağlamca saplanmadan önce, Bourne kalçası üzerine geriye düştü, botu hala yerinde sabitlenmişti. Ayak parmaklarının arasına saplanmış olan hançere baktı, sapı ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Yırtık kolunu inceledi ve ön kolunda ince bir kırmızı çizgi gördü. Sonra kilisenin tavanını aradı ve sadece savaştan melekler ve iblisler ile ağlayan kralların resmedildiği duvar resmini buldu. Kaşları çatık, ağızları açık bir şekilde, Clodius ve Greville yere düşmüş kılıca bakakaldılar. Blasi, çukurun gölgesinde duruyordu, çukurun dışında olup bitenlerden habersizdi. Bourne'a şu yanıtı verdi: "Maalesef geri verilemez, Yüzbaşı. Bıçak artık yok."

Bourne hançerin ucunu kırdı ve homurdanarak botunun içinden çıkardı. Nefesini tutarak, "Bunu bir daha dene, Kardinal olduğumu unutacağım." dedi. Bir asker öne atılıp yardım eli uzattı. Bourne elini tuttu ve adam onu aceleyle ayağa kaldırdı. Ardından, Yüzbaşı kör hançerini kılıfına koyarken askere fısıldadı, "Çavuş Armond, adamları cesaretlendirme zamanı. Ne beklediğimi biliyorsun. Şimdi, hallet. Acele et." Armond başını eğdi ve katedral kapılarına doğru fırladı. Bourne ise arkasından seslenerek tavana dikkatlice baktı, "Ve miğferimi getir!" Armond durdu ve hızla uzaklaşmadan önce bir kez daha başını eğdi.

Greville, Blasi'ye "Bıçak buraya düştü!" diye bildirdi.

Bourne, çukurun kenarına temkinli bir şekilde yaklaştı ve Blasi'nin kollarını kavuşturmuş bir şekilde kendisine baktığını gördü. "Hâlâ bir kaya mı, Yüzbaşı?" Ancak Bourne ona sadece huzursuz bir bakış attı. Blasi döndü ve Clodius'a talimat verdi: "Sunaktaki bağların ters çevrilmesini sağla ve çukuru yeniden kapatmak için Yüzbaşı'nın askerlerini levhanın karşı tarafına yerleştir ." Clodius başını salladı ve uzaklaştı, ancak durup Bourne'dan onay bekledi. Bourne başını salladı ve elini huysuzca sallayarak onu gönderdi. Böylece Greville bağları yeniden konumlandırırken Clodius da askerleri yeniden hizaladı.

Çukurun içinde, Kardinal Blasi dikkatini Kapı Taşı'na çevirmişti. Clodius, Bourne'un adamlarının sonuncusunu Greville'in ters çevirdiği halatlara yerleştirdiğinde, Kardinal Grate'den Naramsin Çevirilerini aldı ve keşişe şamdanı tam olarak öyle tutmasını söyledi; yazılı ayetleri okuyabileceği kadar yüksekte, ancak Kapı Taşı'nın tüm yüzünü görmesini engelleyecek kadar değil. Bir askerinin ani hışırtı sesi katedralin içinde yankılandı ve Blasi Bourne'a yukarı doğru bir bakış attı. "Sessizlik istiyorum, Yüzbaşı."

Bourne adamlarına talimat verdi: "Tek bir ses bile çıkarmayın!"

Ardından, Blasi'nin net ve ölçülü sesiyle bozulan, rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

elindeki sayfalardan okumaya başladı. "Et erit fugerit a voce formidinis cadet in faveam et qui se explicuerit de fovea tenebitur laqueo..."

Blasi, Naramsin'in Latince dizelerini yüksek sesle okuyarak Kapı Taşı'nın etrafında dönerken zaman geçti. Rahip Grate, şamdanı yüksekte tutarak onun koluna yapışmıştı. Sonunda Blasi, volta atmayı bıraktı ve anıt taşına döndü. Ardından seçilmiş dizelerin sonuncusunu okudu: "—formido et fovea et laqueus super et qui habitator es terrae." Sonra sayfaları indirdi ve taşı inceledi. Bir dakika geçti, sonra iki dakika. Sonunda Blasi ve Grate, heykelin değişmemiş yüzünü incelemek için öne çıktılar.

Sessizliğin üçüncü dakikasına girildiğinde, Bourne Blasi'ye seslendi: "Şimdi bir hayalet ordusu gördüğümüzü mü varsayalım, Sayın Efendim? Yoksa taşınızın içindeki sıvı mı boşaltılacak?" "Kılıcımınla yaptığım soytarının numarasından sonra, bu sihir nasıl kaldı?"

Blasi başını kaldırıp Bourne'un ince sırtışına karşılık verdi: "Kaptan, tüm hayatınız bu taş için sadece bir an."

Bourne kollarını kavuşturdu ve alaycı bir şekilde, "Senin hayatın da aynı, hatta bir 'Çakıl taşı.' Askerler kıkırdadı. 'Sessizlik!' diye azarladı onları.

Clodius ve Greville, Bourne ve adamlarından ayrı durarak kendi aralarında sessizce sohbet ettiler.

Greville, Clodius'a fısıldayarak, "İtiraf etmeliyim ki," dedi, "Yüksek Konsey Rahibi olarak geçirdiğim tüm yıllar boyunca ve taşın tasvirleri ve kayıtları hakkında okuduklarıma rağmen; bu sunağın altında gerçekten böyle bir şeyin var olduğuna bir türlü inanamadım." Sadece ona inanıyormuş gibi yaptılar. Ve eminim ki Üst Konsey rahiplerinin çoğu da benim gibi hissettiler ve davrandılar, sadece sert bir azar işitme korkusuyla." "Artık biliyoruz," diye yanıtladı Clodius, çukurun yönünü göstererek.

"Ama gerçekten böyle bir taşın var olduğuna, manastırımızın böyle bir taşı koruduğuna inanıyor muydunuz?" Clodius çenesini yukarı kaldırdı. "Evet, öyle yaptım." Kabul etmeden önce boğazını temizledi; "Ancak taşı, yazı atölyesindeki çizimlerden farklı görünmesi için topladım." "Nasıl yani?" diye sordu Greville.

Clodius kollarını kavuşturdu ve düşündü, cevap vermeden önce parmaklarıyla çenesini okşadı, "Şey, taşın üzerindeki tasvirler fazla mükemmel görünüyordu. Bunu sadece Tanrı bilir," "Ama ben bunun daha sıradan, hatta başka bir çağın ilkel bir kalıntısı gibi göründüğünü fark ettim." Uzaklara bakarken Greville'e işaret parmağını uzattı. "Dahası, İngiltere'deki o büyük dikili taşlara, o eski taşlara benzediğini gördüm."

Daire şeklinde dizilmiş kayalar; hatırlarsanız...

Greville, yere doğru başını sallayarak, "Ah, onlar; evet, onları hatırlıyorum," diye yanıtladı. Sonra Clodius'a döndü. "Peki ya taşın içindeki kadın hayalet, kara gözleri ve masum erkeklere yönelik günahkar yaklaşımı? Başrahip Vonig ve diğerlerinin iddia ettiği gibi, onun var olduğuna, Grotesklerin Annesi olduğuna inanıyor musun?"

Clodius, Greville'in soru sorma tarzının ona aniden acı verdiğini hissederek irkildi. "Nasıl?"

Ondan şüphe edebilir misiniz? Sadece var olmakla kalmıyor, aynı zamanda ete kemiğe bürünmüş halde de kendini gösteriyor; soğuk ve solgun, ama tıpkı sizin veya benim gibi canlı. Sözlerime kulak ver Greville— Grotesklerin Annesi Şeytanı tamamen gerçek.”

Greville başını salladı; “Manastırda geçirdiğim bunca yıl boyunca ondan tek bir iz bile görmedim . Başkalarının iddia ettiği gibi onu hiç rüyalarımnda görmedim.” Kaşlarını kaldırarak Clodius'a döndü . “Onu gördün mü?”

Clodius neredeyse boğulacak gibi nefes nefese şöyle dedi: “İnancımı asla sorgulamayacaksın, Greville! Bana karşı diline dikkat et!”

“Hayır, hayır; senin—yani, asla öyle bir şey varsaymadım ,” diye haykırdı Greville.

“ Sadece onu görmüş olup olmadığını merak ettim. Affedersiniz.” Clodius gözlerini devirdi ve katedralin daha karanlık bölgelerine baktı—belki de mükemmel bir şekilde hatırladığı ruhu arıyordu . Greville boğazını temizledi ve dikkatini Bourne'a çevirdi, Kaptan ise aceleyle çukurun etrafında dolaşıyordu.

Bourne, çukurun kenarına yakın diz çökmüş iki askere yaklaştı; aralarında kıvrılmış deri bir ipin gevşek ucu duruyordu. Askerlerden birinin omzuna dokundu. “Bağlama ipini delikten çıkarın ve ucuna bir halka takın ; Kardinal, kaldırılmayı istediğinde ayağını geçirebileceği kadar geniş olsun .” Giderek artan ayak sesleri, Yüzbaşının dikkatini katedralin oratoryumuna çekti; burada çavuşu Armond ve bir grup asker ona doğru aceleyle geliyordu. Çavuş, yedek bir kaskın yanı sıra her iki elinde de hazır bir çift arbalet taşıyordu. Onunla birlikte gelen dört adam ise sadece birer arbalet taşıyordu. Hepsi düz uçlu bir arbaletle donatılmıştı. Deri ok kılıfı uyluklarına bağlanmıştı.

Sunak iplerine bağlı doksan sekiz asker, Çavuş Armond ve silahlı küçük birliğini görünce kendi aralarında homurdanıp, memnuniyetsizlikle gözlerini devirdiler. Hep birlikte ne yapmamaları gerektiğini biliyorlardı ; görev yerlerini terk etmek veya emirlere karşı gelmek affedilemez ve geri döndürülemez bir eylem olurdu. Sonuç olarak, askerlerin genel havası değişti; tıpkı Yüzbaşı daha fazla ihtiyatlı davranmak ve itaatsizlik için daha ağır cezalar uygulamak için gerekçeler bulduğunda her zaman olduğu gibi.

Clodius, Bourne'a yaklaşarak onu azarladı: “Kaptan, kılıcınız affedilebilir; ancak bu adamlar yaylı ok taşıyor! Burası Tanrı'nın Evi! Buna izin veremezsiniz—”

Bourne arkasını döndü ve hem Clodius'a hem de Greville'e parmaklarını şıklattı; ikisi de adımlarını yarıda kesti. “İkiniz de!” Katedralin uzak duvarındaki iki devasa taş sütuna doğru işaret etti . “Şuradaki yerlerinizi alın, o sütunların arkasına ve duvara yaslanın, yoksa -elbette şans eseri- başıboş bir oka isabet edebilirsiniz .” Bourne onlara öfkeyle baktı.

Clodius, Kaptan'ın üstü kapalı tehdidini düşünürken kaşlarını çattı. İki keşiş aceleyle uzaklaştı, sütun sırasını geçip duvara asılı büyük, taştan oyulmuş İsa haçının altına yerleştiler . Ve orada...

Kollarını kavuşturmuş, düşünceli bir şekilde ayakta duruyordu.

Bourne, Armond'a döndü ve yedek kaskı aldı. Başlığını takarken okçulara fısıldadı: "Ne beklediğimi biliyorsunuz— istisna yok. Yine de, hiçbir şey Rahiplere zarar geliyor. Ve eğer sizden biri yanlışlıkla Kardinale zarar verirse ve "Eğer onun parşömenlerini alırsan, ayaklarının kesilip köpeklere yedirilmesini sağlayacağım." Bourne gözlerinin içine baktı ve okçular kıpırdandı; ama çavuş yerinden kıpırdamadı . Yüzbaşı, oratoryumun girişine yakın, engelsiz bir alanı işaret ederek ona seslendi : "Adamlarınızı tam olarak oraya yerleştirin." "Emredersiniz, Yüzbaşı." Armond başını eğdi ve adamlarına seslendi; "Beni takip edin." Bourne, Armond'un askerleri uzaklaştırmasını izledi; ve zihninde bir anlık bir görüntüyle , Kaptan, genç ve deneyimli çavuşu düşündü; bu çavuş , eski hırslı halinin bir versiyonuna benziyordu .

Ancak, mihrabın etrafındaki iplerde bulunan doksan sekiz asker, Armond'u ve tek başına duran okçu birliğini bambaşka bir gözle gördüler . Çavuşun küçük birliğini diz çökmüş halde, silahları hazır bir şekilde, doğrudan onlara nişan alarak konumlandığı izlediler . Doksan sekiz askerin tamamını işaret parmağıyla süzerek, okçularına talimat verirken onu izlediler . Katedralin üç girişinin her birinin yönünü işaret ettiğini gördüler. Yeni konuşlandığı birliğin arkasından dolaşıp, diz çökmüş okçuların sırtlarına bir çift arbalet doğrulttuğunu ve ardından Yüzbaşı Bourne'a başıyla işaret ettiğini gözlemledikler. Aynı şekilde, Yüzbaşlarının da güvendiği çavuşuna benzer bir baş hareketiyle cevap verdiğini gördüler. Yine de, rutini biliyorlardı; ve doksan sekiz adam artık kendilerine verilen her emre itaat etmeye tamamen teşvik edilmişti.

"Hareket ediyor!" Grate'in sesi çukurun içinden bağırdı. Bourne daha yakından incelemek için deliğe yaklaştı.

Oyuğun içinde Blasi, elinde şamdanı Kapı Taşı'nın oyma yüzeyine yakın tutan Grate'e yaklaştı. Ölüm sessizliğinde, uzun bir anın ardından rahip fısıldadı, "İşte orada." Grate, elinde tuttuğu şamdanın uzun, durgun alevlerinin yansımalarının olduğu cam gibi siyah yüzeye işaret etti. " Alevlerin yansımalarının görüntüsünü görebiliyor musun ; nasıl bükülüyorlar?" Ve üzerine hiçbir esinti düşmemesine rağmen, Grate, çukurun boşluğunu dolduran ani bir soğuktan titredi. Bakışlarını çevirdi Omzunun üzerinden baktığında, çukur duvarlarının aniden kirli yüzeyine yapışan su damlacıklarıyla tamamen parıldadığını fark etti. "Kıpırdama," diye bağırdı Blasi. Parmak uçlarını Kapı Taşı'nın soğuk yüzeyinde gezdirdi ; taş dimdik duruyordu , oldukça sağlamdı. Yine de, şamdanın ateş ışığının yansıması , sanki alevlerin ayna görüntüsü dalgalanan suyun içinden geçiyormuş gibi sallanıyordu. "Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Blasi, yüzeyi daha dikkatlice inceleyerek. Sonra, geriye doğru eğildi ve aceleyle birkaç adım uzaklaştı.

Gatestone'dan bir ses geldi. "Bu nedir?"

Daha güvenli bir mesafeden, Blasi ve Grate, Kapı Taşı'nın üzerine kazınmış yazıtların sıra sıra kaybolmasıyla, doğal olmayan bir olaylar zincirine tanık oldular. Sağdan sola ve yukarıdan aşağıya, yazılı sembollerin satırları birer birer silinip gitti ve yerlerine sadece pürüzsüz, simsiyah ve parıldayan bir taş yüzey kaldı. Ve tüm yazıtlar gözden kaybolduktan sonra — Kapı Taşı'nın tüm yüzeyleri siyah cam gibi pürüzsüz hale geldiğinde—sürünen yanardöner buz kristali tabakaları etrafa yayılarak her yeri kapladı.

Artık buzla kaplı olan heykel. Havada hissedilen hafif soğukluk aniden dondurucu bir soğuğa dönüştü. Rahipler birbirlerinin nefeslerinde bir buhar fark ettiler . Aniden çukurun duvarına çekildiler ve bir zamanlar sert olan Kapı Taşı'nın yüzeylerinin kabarıp büzüldüğünü, sanki buzla kaplı bloğun tamamı aynı anda birçok yerden nefes alıyormuş gibi hareket ettiğini izlediler. Sandaletlerinin altında sürekli artan bir titreşime eşlik eden derin bir uğultu sesi duyuldu ve ikisi de titreyen zemini aramadan önce kısa bir süre kızarmış ve gergin ifadelerle birbirlerine baktılar.

Çukurun dışında, katedralin uzak duvarına yaslanmış halde, Rahip Clodius birçok kişiden birinin yanında duruyordu. Devasa sütunlar; ve kollarını kavuşturmuş, kibirli bir tavırla, gizlice Rahip Greville'e şikayet etti: "Başrahabin çalışma odasının gizliliğinde, Kardinal bizzat sizi ve beni kendisine yardımcı olmak üzere seçti. Tam şu anda, orada olmamız gerekiyordu." "Çukurda, Yüce Hazretleri ile birlikte." Clodius başını salladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Rahip Grate'in yerinde ben olmalıydım; taş konusunda ondan çok daha bilgiliyim!" diye homurdandı. "Yine de, burada, duvarın dibinde, olup biten her şeyden uzakta, iki zavallı şövalye adayı gibi duruyoruz." Görünürde tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Ve o Yüzbaşı sabrımı başka hiçbir şey gibi sınıyor." Clodius iç çekti ve omzunu sütuna yasladı . "Şimdi beni dinle Greville; eğer bu kadar dikkatli ve düşünceli olmasaydım—"

Clodius çenesini sıktı ve yaslandığı sütuna baktı. Yavaşça yerleştirdi.

Önce elini , sonra iki elini, sonra kulağını ve başını da üzerine yaslayarak, "Greville; elini şu sütuna koy. Greville?" diye sordu. Clodius omzunun üzerinden baktığında Greville'in ilk başta tahmin ettiğinden çok daha uzakta durduğunu gördü . Greville, bir eli havada, duvara monte edilmiş haçın tabanına hafifçe dokunarak kilise duvarına yaslanmıştı .

"Acele et!" diye el salladı Clodius, Greville'e.

Ancak Greville duvardan ayrılmadı. "Hareket ediyor!" diye seslendi, kolunu indirip oymayı işaret etti. Clodius sütundan ayrılıp ona yaklaştı. Greville kulağını haç yönüne doğru çevirerek Clodius'a daha dikkatli dinlemesi için işaret etti. "Titremesini dinleyin!" Clodius öne eğildi, başını yana eğdi ve heykelin duvar taşlarına çarparak titreşmesinden kaynaklanan hafif ve hızlı bir tıkırtı duydu.

"Sütun da titriyor," diye yanıtladı Clodius, az önce yanından ayrıldığı sütuna omzunun üzerinden bakarak . İki rahip de hemen sütunu incelercesine süzdüler.

zemin.

Greville söz aldı: " Duvar, sütun, şimdi de zemin , belki de tüm kilise titriyor?"

Clodius bakışlarını tavandaki freske çevirdi . Kaşlarını çatarak, "Bu iyi değil , duvar resmi için ," diye yorum yaptı .

Clodius, geniş ve yüksekte asılı duran tabloyu inceledi. Tablonun merkezinde, katedralin sunağının çok yukarısında, mavi alevlerden oluşan bir halkayla çevrili üç kralın tam portreleri yer alıyordu. Halkanın daha dışında ve onu tamamen çevreleyen bir şekilde, kılıç, kalkan, zırh ve miğfer taşıyan savaşçı meleklerin resimleri vardı. Bir hava ordusu gibi, bu melekler üç kralı kanatlı iblislerden oluşan bir topluluktan korumak için ortaya çıkmışlardı; bu iblislerin hepsi, katedralin dış çatısının üst teraslarını süsleyen çeşitli taş heykellerinkine benzer grotesk özelliklere sahipti .

Greville, Clodius'a fısıldadı: "Söyle bakalım; ya o , iddia ettiği kişi değilse , ya da kötülükle iş birliği içindeyse ne olur?"

Clodius irkildi ve yavaşça döndü. "Peki, kimden bahsediyorsunuz?"

Greville haykırdı: "Kardinal! Ya İngilizlere karşı ruhları çağırmaktan daha fazlasını amaçlıyorsa ? Ya kendisi şeytanın ta kendisiyse ve manastıra sadece taşı açmak için gelmişse ?"

Clodius geri çekildi. "Aklını mı kaçırdın? Sapıklık yapıyorsun! Tanrı aşkına , o bir Avignon Kardinali!"

Greville sözlerine şöyle devam etti: "Ben de Alt Konsey rahibiyim, ancak onun okuduğu pasajlara aşına değilim . Siz hatırlıyor musunuz?"

Clodius, Greville'in yüzüne doğru eğildi ve onu azarladı: "O sadece bir Konsey Rahibi değil , aynı zamanda Konsey Kardinali; üstelik taşın tüm çevirileri de elinde!" Kapı taşı konusunda ikimizden de çok daha bilgili olmaz mıydı ?

Greville ısrarla sordu: "Yine de, onun okuduğu pasajlardan herhangi birine aşına mısınız ?"

Clodius, Greville'in kolunu yakaladı ve kulağına katedralin zeminindeki titreşimin sebebinin hırılayarak anlattı: Kilisenin dışında dörtmala koşan atlar. Sonra Greville'i bıraktı ve onu tehdit etti: "Sabrımı sına! Yeni Başrahibimiz hakkındaki sapkın suçlamalarını artık duymak istemiyorum . Şimdi aklını başına topla , yoksa ikimizin de yeraltı mezarlarının gözetmeni olarak hak ettiğimiz yerlerimizi kaybetmemize sebep olacaksın!"

Greville, huysuz bir iç çekişle Clodius'u azarladıktan sonra bakışlarını başka yöne çevirdi. Azarlanan rahip kollarını kavuşturdu ve şimdi titreyen zemine bakan sunağın etrafındaki askerlere öfkeyle baktı . Bazıları endişeyle fısıldaşırken, tüm rütbelere kıpır kıpır askerlerle hafifçe sarsılıyordu.

Bourne, çukurun kenarında üç askerle birlikte durdu ve gergin saflarına sert bir bakış fırlattıktan sonra onlara bağırdı: "Sakin olun! Dillerinizi kesin, yoksa..."

"Sıradaki adam benim bağlama direğime güzel bir tutkuyla saldıracak!" Döndü. "Armond, hazır ol; silahlar hazır!" Tekrar döndü. "Hepiniz dikkatinizi bana verin—birbirinize değil; yere değil; rahiplere değil—sadece bana!" Neredeyse yüz asker, gözleri Yüzbaşı'ya dikilmiş, heykel gibi donakalmıştı. O sırada göze çarpan tek hareket, Bourne'un botlarının hemen altında , çukurun zemininde meydana geldi.

Çukurun içinde Kardinal Blasi duvara doğru geri çekildi ve sarkan bir ip aradı, ancak yalnızca yoğuşmayla kaplı kaygan, soğuk bir yüzey buldu. Rahip Grate, ipi ararken şamdanı duvarın parıldayan yüzeyinin üzerinden geçirdi . Anında, şamdanının alevleri duvardan uzaklaştı ve Kapı taşına doğru. Grate başını kaldırdı, deliğin üst kenarlarını inceledi ve elinde tuttuğu ışık gibi, mum alevlerinin tamamının Çevredeki yer şamdanları da çukurun merkezine doğru eğilmişti. "Kaptan! Bağlantı halatı!" diye bağırdı Blasi, bir avuç siyah kiri cübbesine silerek ve kısık sesle söylenerek. Sonra omzunun üzerinden şişkin Kapı Taşı'na hızlıca bir göz attı. "Şimdi, lütfen!" Bourne, Blasi'ye "Ayağını ipin halkasının içine sok" diye talimat verirken, bir asker aceleyle ipi aşağı indirdi . Blasi ipi kavradı, o sırada—

"Pfft!" Aniden gelen sağır edici bir hava patlamasının ardından, volkanik bir bacanın patlamasına benzeyen amansız bir tıslama sesi duyuldu. İki rahip kendilerini yere attılar. Duvara çarptı. Grate'in şamdanı çukurun zeminine çarptı ve alevi söndü. Blasi, Naramsin Çevirilerini kaybetti; sayfalar etrafa saçıldı. Aniden, yere düşen sayfaları toplamak için elleri ve dizleri üzerinde sürünerek ilerledi; ancak gözünü kapı taşına ve ortasındaki, şimdi kendiliğinden dolmuş olan deliğe dikmişti. Yoğun bir kara sisle çevriliydi. Çalkantılı karanlık, Gatestone'dan yoğun bir bulut halinde taşmadan önce kabardı ve dumanlar saçtı. Blasi son kalan sayfayı kaptı ve atıldı. Yoğun sis çukurun tabanını kaplayıp ayaklarını mutlak karanlığıyla örttüğünde duvara yaslandı . Sanki çukurun tabanı tamamen yok olmuş, siyah gölgeler tarafından yutulmuş gibiydi .

Blasi, isle kaplı buz tabakaları duvardan aşağı kayarken ipi yakaladı. Kaldırdı. Sandaletini ayağına geçirdi ve ipin ucundaki ilmeği çekiştirerek, tutunacak bir yer aradı. Siyah sis kalça hizasına kadar yükseldi. "Çek— Tanrım! Beni buradan çıkar!" Naramsin sayfalarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve ipe sıkıca tutundu . Grate, yakıcı bulutun içinden hızla geçerken çığlık attı: "Yanıyor! Bu ateş!" Bourne'un sesi yukarıdan şöyle emretti: "Siz ikiniz—ipi çekin! Siz— bir tane daha getirin! Harekete geçin!"

"Şimdi!" diye bağırdı Blasi dişlerini sıkarak. Askerler, bacaklarında kan kabarcıkları belirirken bile onu çukurdan çıkarmaya başladılar. Grate, Blasi'nin üzerine atladı ve...

Ani bir ağırlık artışıyla iki askerden biri çığlık atarak çukura düştü ve iğrenç bir gürültüyle sisin içine gömüldü. Geriye kalan asker ise hızla kayan ipin ellerinin içini yakmasıyla acıyla bağırdı. Rahipler birlikte bel hizasına kadar yükselen bulutun içine geri kaydılar.

"Lanet olsun sana, Kardinal!" diye bağırdı Bourne, düşmüş askerinin yerine geçmek için ipi kaparken. Altı adam daha çağırdı. "Bu ipe bağlanın! Şimdi!" Ayak sesleri birbirine karıştı.

Blasi, Grate'i kendisinden uzaklaştırdığı anda ip gerildi.

Rahip geriye doğru sendeledi ve yükselen sisin altında kayboldu. Blasi, tek başına, ipin üzerinde, çukurun duvarına doğru kayd. Askerler, ikinci bir ipi deliğe atarken onu güvenli bir yere çektiler. Blasi sırt üstü yuvarlandı ve uyluklarını tuttu. Giysilerinin ütülenmiş yerlerinden koyu lekeler sızıyordu. Acıdan kaskatı kesildi ve nefes nefese kaldı, sayfalar hâlâ sıkıca tuttuğu dişlerinin arasındaydı. Bir asker diz çöktü ve cübbesinin eteğine uzandı.

"Bana dokunma!" diye bağırdı Blasi, yüzünü buruşturarak.

Clodius uzaktan bağırdı: "Neyiniz var Kaptan? Rahip Grate'i oradan çıkarın! Ölecek!"

Bourne arkasını döndü ve Armond'a "Kimıldamaz ya da , Clodius'u işaret ederek, "Eğer o adam konuşamaz, onu bırak!" diye bağırdı.

Hâlâ çukurun içinde olan Grate, zorlukla ayağa kalktı. Tökezleyerek, el yordamıyla bir şeyler arayarak, öksürerek ve göğsüne kadar yükselen aşındırıcı sis yüzünden gözleri kamaşarak ilerledi.

Bourne kükredi, "Beceriksiz herifler! Göremiyor! Şu ipi biraz daha yaklaştırın — bana verin !" Askerlerinin elinden ipi çekti, çukurun kenarını dolandı ve Grate'e seslenirken ipi çukura attı. "Bu tarafa; evet: ipe doğru yürü; evet; gelmeye devam et; buradayım!"

Grate ipi buldu ve kendini ona bağladı, hala yakıcı sisten boğuluyordu.

Bourne arkasındaki adamlara "Çekin!" diye bağırdı. Hepsi geriye doğru yaslandı.

İple tutunarak Grate çukurun duvarına tırmandı. Güvenliğe daha yarı yolda iken, Grate'in derisi kollarından soyulup ıslak mendil gibi çukurun duvarına yapıştı. Sıkıca kenetlenmiş kollarından et parçaları döküldü. Yumruklarını sıktı ve ipin üzerinde kayarak sisin içine doğru yuvarlandı. Bourne, ilmeğin olmadığı ipin ucunu görünce, "Diğer ipi getirin!" diye bağırdı.

Bir kez daha, Grate sisin üzerinde sadece çenesiyle ayağa fırladı. Ancak, kollarındaki deri gibi, kulaklarının eti de tamamen erimişti. Artık sağır ve kör olan Grate, bir ip aramak için çukurun duvarlarını kollarıyla yoklayarak çılgınca koştu. Düştü. Tekrar ayağa kalktı. Bourne diğer ipi atmaya hazırlanırken durdu. Rahibi çağırmadı; çağıramazdı. Hareket eden kırmızı küreyi bir adamın kafası olarak bile tanımadı. Yine de, Grate dehşet içinde bağırdı, ses tonu keskin sis yüzünden korkunç bir şekilde değişmişti. Ve eğer deneyimli askerlerin bile kalıcı hafızasına kazanabilecek türden bir dizi çığlık varsa, işte bu oydu—

Sunak iplerine bağlı doksan iki asker, buldukları yerden çukurun zemininde olup biten korkunç olayı göremiyorlardı; sadece diri diri yakılan bir adamın çığlıkları gibi gelen çaresiz rahibin rahatsız edici yakarıklarını dinleyebiliyorlardı . Askerlerin gözleri yaşardı; kalpleri hızla çarpıyordu; nefesleri hızlandı. Buna rağmen, kendilerine gelebilecek herhangi bir emri bekleyerek, kararlılıklarını korudular.

Grate'in son çığlıkları, yoğun sis onu nihayet yutmadan önce, boğuk seslere dönüştü . Bourne hızla Blasi'nin yanına gitti; Blasi şimdi yerde yatıyordu. Yan yatmış, sayfaları karıştırırken acı içinde kıvranıyor, dizelerde bir düzen arıyordu . Bourne eğilip ona homurdandı: "Adam orada bir mum gibi eridi resmen." "Lanet olsun, her ne çağırdıysan!" Bourne, Blasi'ye daha da yaklaştı. "Bu senin kutsanmış Hayaletler ordun mu, kara bir sis? Beni iyi dinle Kardinal; senin yüzünden bir adamımı kaybettim ve bir başkasını daha kaybetmek istemiyorum ! Buradan kalkıp yaptığın şeyi düzelteceksin, yoksa adamlarıma o deliğin üzerini örtecek levhayı çektireceğim." Bağlarından çağırdığı altı adama döndü ve onları eski pozisyonlarına geri dönmeleri için

"Bunu yapamazsınız!" diye itiraz etti Blasi, nefes nefese. "Taşı kapatmak için gerekli pasajları okumalıyım . Ancak Ruhlar ortaya çıkıp onları Crecy'deki İngilizlere karşı çağırmadan taşı kapatamayız !"

"Öyleyse hemen yap! Ayetleri oku! Gönder onları, ben de üzerini örteceğim!"
"Çağırılacak ruhlar yok. Onlara daha fazla zaman verin. Sis onlar değil!"

"Bundan nasıl emin olabilirsiniz? Hiç ruh gördünüz mü?"

"Hayır, görmedim! Oysa birçok sis gördüm!"

"Yeterince gördüm ve duydum!" diye bağırdı Bourne. " Şiir olsun ya da olmasın, bu levhayı kapatmaya niyetliyim !"

"Beni dinle, Bourne," diye feryat etti Blasi acıyla. "Çukur üzerindeki levhayı çekmek taşı kapatmayacak . Taşı örtsen bile , levhanın altında açık kalacak. Onu ancak doğru ayetler kapatacak!"

"Ya o dizelerinizi bulursunuz ya da o lanet olası levhayı kapatacak dize ben olurum !"

"Yapmamalısın! Taşı ya da beni aceleye getiremezsin! Tanrı aşkına, Yüzbaşı, bana bak! Acıdan nefes alamıyorum!" Sayfalara geri döndü, titreyen parmaklarıyla sayfaları karıştırırken okudu. "Bir dakika daha, yalvarıyorum sana," diye inledi, yanaklarından yaşlar süzülürken ve bacaklarındaki yanmadan neredeyse deliriyordu.

"Bir anım bile yok, Kardinal! O sis şimdi bile yükseliyor! Deliğin dışına taşıdığına, levhayı kapatma şansımı kaybetmiş olacağım. Adamlarım yerlerini aldı ve an benim. Şimdi, ya siz—"

"Vuuuş!" Bourne, çukurdan gelen ani bir hava akımına doğru döndü.

"Pozisyonlarınızı koruyun!" diye bağırdı adamlarına. Yüzbaşı loş deliği inceledi, Çevredeki tüm yer şamdanlarının alevleri sönmüştü. Oyuktan buz gibi bir esinti geliyordu. Sunak başlığının üzerindeki duvar halıları, sürekli esen rüzgarda dalgalanıyordu.

"Hayır! Yakalayın onları!" diye bağırdı Blasi, yerde uçuşan dağınık sayfaları yakalamaya çalışırken . Ancak, kağıtların birçoğu rüzgarın etkisiyle yere düştü ve çukura sürüklendi. Dağınık sayfa yığını göğsüne bastırarak doğruldu .

"Kaptan, nasıl yapmamı bekliyorsunuz —bu rüzgar—düzenleyemiyorum— "

Bourne, omzunun üzerinden seslenerek sözünü kesti: "Başarısız olursan, seni ben görevlendireceğim."

"Seni tutukluyorum ve benimle birlikte Paris'e döneceksin ve Majesteleri Kral'a Kilise'nin gizlice sakladığı bu iğrençliği anlatacaksın."

Blasi sendeleyerek ayağa kalkarken inledi. Rüzgarlı çukurdan sayfaları taşırken yüzünü buruşturarak sendeledi ve çukurdan uzaklaştı .

Bourne, çukura yaklaşırken seslendi: "Kapılardaki muhafızlar; siz benim meşale taşıyıcılarım olacaksınız! Nöbetlerinizden çekilin ve avludan takviye getirin— şu anda koruduğunuz her kapının dışını güvence altına almak için yedi silahlı adam .

Onlara kiliseye girmeye çalışan herkesin öldürüleceğini bildirin ! Şimdi, harekete geçin!" Hemen muhafızlar telaşlandı ve katedralin üç kapısı gürültüyle kapandı.

Bourne omzunun üzerinden baktı. "Armond, hareket eden her şeye göz kulak ol !" Arkasını döndü. "Bağlama iplerindeki adamlar; tek bir ağızdan çekmeye hazır olun —işaretin

Ardından, kırık hançerini çekerek Bourne dikkatlice deliğe yaklaştı.

Katedralin diğer ucunda, Greville yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi, derin bir nefes aldı, yerden başını kaldırdı ve Clodius'a dönerek öfkeyle sordu: "Rahip Grate öldüğüne göre , kilisenin dışında dörtlüğe koşan atların sesiyle zeminin hâlâ sarsıldığına inanıyor musun ?"

Clodius gözlerini kısarak ona baktı, sonra kollarını kavuşturup omzunu sütuna dayadı. "Dilini tut, Greville. Arkamdan vurulmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Peki sen neden hiçbir şey yapmadın?" Clodius'un sesi titredi.

Başını öne eğerek sözlerine devam etti: "Ayrıca, onun o çukura inmesi konusunda asla ısrar etmedik."

Seçim tamamen kendisine aitti ve bunu sadece Kardinalin gözüne girmek için yapmıştı . Şimdi, sızlanmanı kes ve sesini alçalt, yoksa ikimizin de vurulmasına sebep olursun!" Clodius öksürdü ve dikkatini çukura çevirdi.

Aralarında bir anlık sessizlik oldu.

Sonunda Greville fısıldadı, "Çukurda bir şeyler oluyor. Şamdanların tüm alevleri söndü. Ve sürekli bir esinti hissediyorum." Doğrudan Clodius'a baktı .

"Muhafızlar kapıda değilken ve Kaptan bize sırtını dönmüşken kiliseden sessizce çıkmalıyız ."

"Bakın, orası?" Clodius, tekrar öksürürken, belli belli bir şekilde katedralin karşısını işaret etti . "Kapılara bile ulaşamayacağız."

Greville, Clodius'un omzunun üzerinden baktığında Armond'un dosdoğru onlara baktığını fark etti. Greville, Clodius'a fısıldadı: "Yine de bizi sonsuza dek izleyemez . Belki yere otururuz ve o da yüzünü çevirir?"

Clodius, inatçı öksürüğe yenik düştü. Greville, gözünün ucuyla kilisenin sahipsiz ön cephesini inceledi. Gözlerini devirerek, dış duvarı baştan sona takip ederek uygun bir kaçış yolu aradı. Arkasında , duvarda asılı duran ve üzerinde heykeltıraşlık eseri bir suret bulunan taş haçı fark etti.

Çarmıha gerilmiş İsa'nın heykeli, yavaşça hareket eden bir sarkaç gibi sallanıyordu.

Greville, daha yakından incelemek için geri çekildi ve ardından "Hareket ettiğini gördünüz mü?" diye haykırdı.

Sallanan haça doğru işaret ederek, hâlâ elini yüzünün önünde sallayan ve öksüren Clodius'a baktı. Ancak o zaman, yeni bir ışık açısıyla, Greville bir şey fark etti.

Sütunun üst kenarlarından aşağıya doğru süzülerek Clodius'un üzerine ince bir toz tabakası çöküyordu . İki rahip de hemen yukarı bakarak tozun kaynağını aramaya koyuldular.

"Harç gevşek," dedi Clodius. Sütundan uzaklaştı, boğazını temizledi ve yüksek tavana baktıktan sonra, korkudan ağzını eliyle kapatmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve tavandaki resme bakmakta olan Greville'e döndü.

Clodius bakışlarını takip etti ve tavanın en yüksek noktasında, başlarını çevirmiş gibi görünen ve aşağıya, doğrudan ikisine bakan üç kral resmini gördü.

"Olamaz," diye mırıldandı Clodius, alnını tutarak. "Sadece bir duvar resmi. Işıklandırma, ya da belki de toz, hareket ediyormuş gibi görünmesine neden oluyor." İki rahip de sütun sırasının ötesine, kilisenin duvarına doğru geri çekildi. Greville fısıldadı, " Tanrım, neyi mahvettik biz?"

Katedralin üç kapısı açıldı ve tekrar gürültüyle kapandı. Bourne çukurun yanına diz çökmüş, karanlık derinliklerine bakarken, on iki meşale taşıyan altı asker onu çevreledi. Dans eden meşale alevlerinin altında, saçları ve kıyafetleri hafif bir esintiyle dalgalanıyordu; ve artık aydınlanmış olan çukurun içinde Bourne ayağa fırladı. "Geri çekilin!" diye bağırdı, adamlarına kollarını sallayarak birkaç adım geri çekildi ve güvenli bir mesafede durarak, çukurun alanına artık hakim olan Kapı Taşı'nın şaşırtıcı yeni şeklini inceledi .

Titrek meşale ışığı ve buz gibi esintide, askerlerin nefeslerinde buğu oluştu.

Bourne, çukur tabanının ortasında, Kapı Taşı'nın yerinde duran ve sadece

biraz daha yüksekte bulunan küçük, sabit bir kasırga gibi görünen, dönen bir sütunu inceledi.

Katedralin zemin seviyesinden daha yüksekti. Siyah, dönen sütunun tepesi tabanı kadar genişti; ve merkezi boş görünse de, fark edilebilir boşluk içeride görülemeyecek

kadar karanlıktı. Ancak, çukurun daha aydınlık kenarına yakın bir yerde Bourne, bir

zamanlar deliğin kenarlarından taşmakla tehdit eden koyu renkli sisin, sanki kasırga

tarafından yavaş yavaş içeri çekiliyormuş gibi, çukur duvarlarına doğru alçalmaya ve

deliğin daha derinlerine inmeye başladığını fark etti. Ve dağılan sisin içinde, çukurun

zemini görünür hale geldi ve bir rahip ile bir askerin cansız, yayılmış silüetlerini ortaya çıkardı. Bourne

Meşale taşıyıcılarını çağırdı. Yükselen rüzgarlarda, meşale alevlerinden kor halindeki közler fişkırıyordu. Bourne, hançerini çekmiş ve hazır halde tutarak çukura doğru yavaşça yaklaştı.

Loş deliğin kenarına yakın bir yerde durdular. Bir asker meşalesini yukarı kaldırdı ve işaret etti. Aşağı doğru. "Kaptan, hâlâ yaşıyorlar!" Bourne, gölgeli figürlerin sırt üstü yuvarlanmasını izledi. İki silüet, kasırganın tabanına doğru sırayla yuvarlanıyor gibiydi ve yaklaştıkça daha hızlı hareket ediyorlardı. Kaptan, halat çağırmak üzereyken, cesetlerin kendi kendilerine hareket etmediklerini fark etti. Cesetler yerde kaydı ve kasırğa onları yuttu.

Aniden, kasırganın sürekli uğultusunun içinden gümlleme sesleri yankılandı — büyük çamur yığınları gibi, birbirine tekrar tekrar çarpan boğuk sesler . Bourne geri çekildi. Girdabın en yakın duvarına baktı; siyah ve düzensiz şekiller ortaya çıkıp dış kenarını sarıyor, dönen sütun boyunca birbirlerini kovalıyor gibiydiler. Siyah kasırganın pürüzsüz kenarları, koyu ve düzensiz şekillerden oluşan engebeli bir yüzeye dönüştü . Sonra tek bir parça, hala kasırgaya bağlı olarak dışarı doğru sallandı . Çıkıntılı parça, gevşek ve tamamen uzanmış halde, sütunun yanında dönüp durdu. O anda, dönen bir hareketin hafif bulanıklığı içinde, Bourne uçan şeyi gevşek ve sallanan bir kol olarak tanıdı ve ancak o zaman tüm sütunun sıkı bir hale dönüştüğünü keşfetti.

Kararmış, dönmekte olan vücut parçalarından oluşan bir koleksiyon.

Bourne hançerini yere düşürdü; hançer yere çarpıp ses çıkardı. Görünürde yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde ellerini havaya kaldırdı ve yakındaki bir askere zoraki bir memnuniyet ifadesiyle seslendi : "Majesteleri Kral, bana huzurlu bir manastırda iyi rahiplerin yanında kalabileceğim konusunda güvence verdi —bol yemek, kutsanmış manastır şarabı—belki de bir yaban domuzu avı ve erler için bir kızarmış et—" Bourne, gözleri öfkeyle parlayarak askerin yeleşimini kavradı ve dönen sütuna işaret parmağını uzattı. " Tanrı aşkına, bu da ne?" Bourne, konuşamayan askeri kenara itti, uzaklaştı ve aceleyle daire çizerek, saçlarını gözlerinden uzak tutarak katedralin en uzak bölgelerini taradı . "Yeter artık! Kardinal? Armond, Kardinal nerede ?"

Kilisenin diğer tarafında, Çavuş Armond sulanan gözünü koluyla sildi. Kendi kendine , yukarıdan yavaşça süzülerek kendisini ve küçük okçu birliğini örten ince toz tabakasına lanet etti. "Kardinali göremiyorum, Yüzbaşı," diye seslendi Armond, gözlerini kırıştırmak için iki okunu adamlarının sırtlarına yeniden yerleştirdi.

Pat! Tavandan büyük bir taş düştü ve birliğin sadece birkaç metre önünde yere çarpıp paramparça oldu. İki okçu ayağa fırladı.

Armond ileri atıldı, "Beni zorlamayın," diye homurdanarak bir arbaleti enselerine dayadı. "Pozisyonlarınızı alın." Adamlar tekrar diz çöktüler.

Silahlarını halatlarla bağlı askerlere doğrulttular. Armond geri çekildi, her iki yayını da onlara doğrulttu. Ancak gözleri başka yerdeydi— katedralin karşısındaki iki rahipte — başka bir rahibi gözden kaçırmamak ve Yüzbaşısını daha fazla hayal kırıklığına uğratmamak için.

Clodius ve Greville, kilise kapılarına doğru bakarken tedirgince kıpırdandılar . Birden dönüp baktıklarında, Armond'un okçularından birine talimat verdiğini ve diz çökmüş askerin silahını rahiplere doğru savurduğunu gördüler.

Greville, Clodius'u cübbesinden sıkıca tutarak, "Bizi vuracak!" diye bağırdı.

Clodius onu azarladı; "Belki de senin yüzünden yapabilir !" Greville'i itti . "Kendini tutamadığın için, şimdi ikimize de bir arbalet doğrultuldu ." Küçümseyerek burnunu tavana doğru kaldırdı.

Greville şikayet etti: "Burada güvende değiliz! Kemer taşları düşüyor—"

"İsa'nın annesi," diye mırıldandı Clodius aniden, tavana bakarak. "Bu gerçek olamaz ."

Sunakın çok yukarısında, iki rahip dışında kimsenin görmediği bir yerde, duvardaki üç kral canlanmış gibi göründüler; başlarını savuruyor, yüzleri aşırı acı ifadeleriyle buruşmuştu. Ancak, hareketli imgeleri aniden donup kaldı , ağızları açık ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde Clodius ve Greville'e bakıyorlardı . Ve o anda, donmuş yüzleri çıtırdamaya ve yanmaya başladı, dağılan bir duman bulutu ve yere doğru siyah kar gibi süzülen kömürleşmiş boya parçacıkları saçtı . Ancak o zaman askerler, üzerlerine çöken küllerin kaynağını aramak için yukarı baktılar .

Clodius öksürdü ve yüzünün önünde elini sallayarak düşen ince toz bulutunu dağıtmaya çalıştı . Sonra , soğuk suda aşırı ısınmış kayaların kırılmasına benzeyen keskin, patlama seslerinin nedenini aramaya başladı ve yanında yükselen devasa sütunun yüzeyinde yayılan çatlaklar buldu. Sütundan uzaklaştı, uzaktan inceledi ve kavisli yüzeyinin etrafında spiral şeklinde inen bir toz yağmurunu gözlemledi. Aniden, çatlaklar genişledi ve sütundan büyük taş parçaları koparak, katedraldeki tüm gözlerin dikkatini anında çeken sağır edici bir gürültüyle yere düştü. Sütunun parçaları toz ve düşen molozların arasından koptukça, Clodius sütunun parçalanmasının rastgele olmadığını fark etti, çünkü daha derin bir bölümün açığa çıkması, Devasa bir taş oyma bacağın yan yüzeyinin pürüzsüz hali, kırılmamış taştan oluşmuş gibi görünüyordu .

Kayalar yağmaya başlayınca, keşiş düşen kaya parçalarının altından yavaş yavaş yükselen bir heykelin ortaya çıktığını fark etti . Bu devasa figür şuydu: Zırhlı bir dev, uzun bir kılıcı sıkıca kavramıştı. Diğer eli ise katedralin çatısını destekleyen taş bloğun altındaydı. İnce zırh plakalarından oluşan eteğiyle , antik Roma savaşçıları anımsatan Sparta savaş kıyafetleri içinde duruyordu.

Kavisli plakalar alt bacaklarını ve üst kollarını kaplıyordu ve tam kaskı her taraftan yuvarlaktı , başlığın en üst kısmı yukarı doğru küt bir noktaya doğru daralıyordu. Geniş dudaklarının arasında sivri uçlu, tırtıklı diş sıraları vardı ve alınının ortasında tek bir devasa göz bulunuyordu.

Greville, sütunların arasından hızla geçip katedralin dış duvarına sinerek durdu. Bakışlarını devasa Kiklop heykelinden ayırıp, gözünün ucuyla fark ettiği tuhaf bir harekete baktı.

Orada, duvara yaslanmış, tam yanında ve hemen üstünde, taştan yapılmış İsa heykeliyle oyulmuş haç asılıydı —çok etkileyiciydi. Greville, İsa'ya benzeyen figüre bakakaldı ; göğsü nefes almakta zorlanıyormuş gibi hızla inip kalkıyordu. Keşiş kendi kendine inledi ve duvara yaslandı. Kendini bir top gibi bükerek , korkunç bir rüya gibi görünen şeyden uyanmak için ağlayıp dua etti — kendini aniden yatakhanesinin sakinliğinde buldu . Clodius, Bourne'a yeni Kiklop heykeline işaret ederek bağırdı: " Bakın, Yüzbaşı! Tanrı aşkına, aklınızı mı kaçırdınız? Askerleriniz buna karşı hiçbir şey yapamıyor! Hemen gitmeliyiz!"

Ancak Bourne'un sırtı Clodius'a dönüktü. Yüzbaşı, ipini çözüp saf dışı kalan mihrap bağlama yerindeki bir askere emirler yağdırdı: " Görevini terk etme ! Hemen bağlama yerine geri dön!" Bunun yerine asker kaçtı ve katedral kapısına doğru koştu. Yüzbaşı da aynı hızla arkasını döndü ve bağırdı: "Armond!"

Aniden yaylı oklar patladı, oklar uçuştı ve adam sırtına saplanmış birkaç okla yere yığıldı . Kıvrandı, boğuldu ve öldü. Ancak o zaman Bourne, Clodius'a seslenerek, işaret parmağını ona doğru uzattı: "Sessiz ol, rahip; SESSİZ OL!"

Bourne döndü ve uçuşan saçlarını tarayıp kulaklarının arkasına tutturdu. Meşale taşıyıcılarına doğru yürüdü : "Benimle birlikte çukura yaklaşın! Alevlerinizi rüzgardan koruyun ! Bir araya gelin ve meşaleleri yakılı tutun; her alev bir sonrakini aydınlatsın!" Çukurun kenarına yaklaştı. Eğik meşale alevlerinin loş ışığında, çukur duvarlarında çatlaklar oluştuğunu, yukarı doğru tırmanıp çukurun çevresinin en üst kenarını aştığını gördü . Yine de , çatlaklar Kapı Taşı'ndan, katedralin daha yüksek katından geçerek, hatta botlarının altına kadar yayılıyordu. Bourne geri adım attı. İçeride Çukurun içinde, dönen baca inledi; hız kazandıkça ses daha da yükseldi.

İniltisinin içinde, birçok çığlığın yükselen tonları bir araya gelerek, akıl almaz bir acının muazzam bir topluluğunu andırıyordu; sanki binlerce işkence görmüş ruhun kükreyen bir korusu gibiydi .

Bourne, "Kardinal nerede?" diye haykırdı . Ancak gözleri, şimdi önünde duran, sıkışmış vücut parçalarından oluşan siyah, dönen canavarca şeye dikilmişti . Sonra emretti: Meşale taşıyıcıları, gürültünün arasında bağırarak askerleri çukurdan uzaklaştırırken, "Düşün!" diye sesleniyorlardı.

"Geri çekilin! Üçünüz hariç hepiniz —ışıklarınızı üzerinde tutun. Siz ikiniz; bu kilisede daha fazla meşale istiyorum! Bakın! Ve siz; bağlama iplerindeki yerinizi alın!" diye seslendi Armond'a . "Hazır olun!" Sonra arkalarından dönerken tüm adamlarına bağırdı , "İşaretimde; levhayı kapatıyoruz! Daha önce olduğu gibi eşit olarak hizalanın! Aynı hızda ilerleyin. Ve eğer birinizin bile bana karşı başını kaldırdığını görürsem—" Ancak Kaptan ağzını kapattı, yavaşça çukura doğru döndü ve koyu renkli etten oluşan girdabın merkezinden yavaşça yükselen pürüzsüz, kızıl bir şekle baktı .

~*~

Katedralin diğer tarafında, Clodius, Greville'i terk edip kilise kapılarına doğru kaçarken, bir arbalet oku kaya duvarına isabet etti. Kıvılcıklar patladı, duvardan bir kol mesafesi uzaklıkta. Clodius'un yüz ifadesi, onu aniden geri çekilmeye ve kaçış planını yeniden gözden geçirmeye ikna etti. Hâlâ yerde sinmiş yatan Greville'e doğru geri çekildi. Uzaktan, okçunun silahını yeniden doldurup nişan aldığını fark etti. Clodius, Greville'e doğru yavaşça ilerlerken , başı aşağıya dönük, tek taş gözüyle rahibi inceliyormuş gibi görünen devasa Kiklop heykeline de temkinli bir şekilde bakıyordu . Clodius, omzuna hafifçe vurarak Greville'i teselli etti. "Kendini toparla. Kaçmana yardım edebilmem için güçlü olmalısın ."

Greville doğruldu ve gözlerini sildi. "Evet— buradan gidelim. Keşke, ben—evet— gidelim ." Greville'in donuk gözleri kilisede bir yerlerde bir şey arıyormuş gibi etrafta dolaştı ama bulamadı. Yine de, gözleri her şeyi aynı anda, sadece çok farklı bir ışıktaki keşfediyor gibiydi. Mırıldandı, "Yorgunum . Sabah ayininden önce yatakhaneye dönüp dinlenmeliyim."

"Gerçekten de." Clodius, Greville'in saçma önerisine katıldı, çünkü bu korkunç durumla ilgili yeni düşüncelerle rahibi daha da korkutmak istemiyordu. "Ve bunu yapmalısın."

"Gitme vakti geldi; sabah namazından önce huzur ve dinlenme bulabilirsiniz ."

Greville, Clodius'a baktı, ancak dikkati Clodius'un omzunun üzerinden uzaktaki tavana kaydı. Boş bakışları, geniş freskin dönen görüntülerine sabitlenmişti . Kanatlı iblislerin melekleri öldürdüğünü gördü. Uçan şeytanların mavi bir alev çemberini delip geçtiğini, kılıçlarını havaya kaldırarak üç yüzsüz kralın başını kestiğini gördü . Sersemlemiş bir halde, Greville zayıf bir şekilde gülümsedi ve başını salladı, sanki tavandaki korkunç olayları kabullenmiş gibiydi.

Clodius, Greville'e tokat attı. "Bana bak! Şimdi gidiyoruz! Doğru anın geldiğini gördüğümde , katedral kapılarına doğru acele etmeni bekliyorum. Yavaşlama ya da durma! Devam et! Gözünüzü kapılardan başka hiçbir şeye dikmeyin; ben hemen arkanızda olacağım. Beni anladınız mı?"

"Evet, düşmüş olmalıyım—ama yine de kalkabilirim. Şimdi gidelim mi?" diye sordu Greville, Clodius'un ayağa kalkmasına yardım etmesi için elini uzatarak. Arkadan gürültülü bir çarpma sesi geldi ve ikisi birden dönüp baktıklarında büyük taş haçın duvardan düştüğünü gördüler . Kalıntıları, paramparça olmuş bir yığın halinde yere saçılmıştı.

Parçalar. Ancak, dağılmış parçaların hiçbiri, bütünü tanınabilir bir bölümünü temsil etmiyordu. İsa'nın eski heykeliydi, çünkü kırık parçaların her biri yalnızca bir zamanlar oyulmuş taş haç olan kısma aitti. Ellerini kenetleyerek Clodius, Greville'i ayağa kaldırmaya başladı ki—

"Tıs!" Clodius'un arkasından, kızgın bir kedinin tıslamasına benzeyen keskin bir ses geldi. Clodius tam o sırada Greville geriye doğru sıçradı ve iki keşiş de yere düştü. Oturdıkları yerde donakaldılar, gözleri fal taşı gibi açılmış, şaşkın bir halde, cübbeleri katedralin rüzgarlarında savrulurken. Onlar, herhangi bir din adamının tarif edilemez bir iğrençlik olarak tasavvur edebileceği bir şeyin yüzüne bakıyorlardı . Önlerinde, daha önce oyma haça sabitlenmiş olan taş heykelcik duruyordu. Şimdi ise ayrılmış ve belki de küçük bir köpek boyunda duruyordu. Çakalınkine benziyordu. Ancak iğne gibi dişleri dışında, başı değişmeden kalmış ve daha önce oyulmuş İsa'nın benzerliğine uygun olarak, dikenli tacıyla birlikte korunmuştu. Ve ayrı, dik ve engelsiz duran ön patilerinin aksine, Arka patileri yere doğru geriye dönük bir şekilde uzanmış, ikisi de birbirine çivilenmiş ve eski taş haçın büyük bir parçasına tutturulmuş gibi görünüyordu. Grotesk heykel, geriye doğru bükülmüş arka kısmını ve hala bağlı olan kaya parçasını sürükleyerek onlara doğru sürünüyordu. Clodius ve Greville, yaklaşan taş figürden hızla uzaklaştılar .

"Kükreme!" Dev Kiklop'un gürleyen sesi katedralin içini kapladı ve kısa bir süreliğine tüm sesleri bastırdı. Clodius, devin tek büyük gözüyle kendisine baktığını gördü . Heykel elini tavandan çekti, diğer eliyle devasa bir kılıç kaldırdı ve sütunun köşesindeki kaidenin üzerinden aşağı inmeye başladı; tam o sırada iki rahip de ayağa fırlayıp duvara doğru koştu. Taş dev, sandaletli ayağını kilisenin zeminine sertçe vurdu ve topuğunun altından yayılan çatlaklar kaldırım taşlarında açıldı. Çatı taşları ve toz, hareket eden heykelin üzerine yağdı. Aniden, katedral çatısının desteksiz kısmı çöktü ve gürleyen kaosu içinde, devasa bir moloz yığını devin üzerine düştü.

Ani bir kuvvetin etkisiyle Kiklop paramparça oldu ve tüm parçaları kum ve taş yığını halinde yere düştü . Dev bir toz bulutu , rüzgarın savurmasıyla her yere dağılarak kilisenin tüm görünümünü kapattı. Yerde, taştan çakal figürü, arkasında kırık haç parçasını sürükleyerek koşuşturdu. Katedralin merkezine doğru fırladı ve kısmen kapalı çukura daldı. İri bir veba gibi, cehennem katedrali yuttu, hiçbir kutsal ikona acımadı. Ve gizemli an, giderek kötüleşen bir kâbusa dönüştü.

"Çekin!" diye bağırdı Yüzbaşı Bourne. Askerler çekiştirdi, halatlar gerildi ve sunak levhası kırık zemine sürtünerek daha da ileri kaydı. Uğultulu rüzgar ve savrulan toz bulutu içinde, adamlar neredeyse sağır ve kör bir halde duruyorlardı. Çukurun üçte biri yavaşça ilerleyen levhanın altında kalırken, zemindeki giderek genişleyen çatlaklardan tıslama sesleri geliyordu.

Dondurucu sis bulutları püskürtülüyordu. Bir adam yarım bir çığlık gibi gelen bir sesle bağırdı. Bourne, saflarda boş bir yer ve zeminde sis ve buz kristallerinden oluşan bir sütun püskürten büyük bir yarık fark etti . Safların arasından hızla ilerledi. Kaldırım taşlarındaki genişleyen çatlakların üzerinden atladı. Ancak çok geç kalmıştı; cehennemin derinliklerine kadar uzanıyormuş gibi görünen derin yarıktaki askerini bile bulamadı . Şimdi ellerinde alevsiz meşaleler tutan diğer boşta duran adamlara bağırdı: “Hemen arkamızdaki çemberi oluşturun! Eğer birimiz düşerse, hemen o pozisyonu alın!” Uzak duvara döndü. “Armond; komutayı devralmaya hazır ol !” Adamlar meşalelerini bırakıp çukurdan uzaklaşırken, Bourne yerdeki yarığa oturdu. Düşen adamının yerine kendini ipe bağladı ve iplerdeki tüm askerleri uyardı: “Tek vücut olarak çekeriz ve tek vücut olarak ölürüz!”

“Çek!” diye bağırdı Bourne. Morarmış eklemler halatları sıkıca kavradı. Titreyen adamlar inleyip tısladılar. Sunak tekrar yavaşça ilerledi. Dönen sütundan fırlayan buz parçaları her askerin üzerine yağdı. Adamlar toz içinde ıslak ve kirliydi, bazıları yüzlerini buruşturuyordu. Buz gibi sakallarının altında, hepsinin yüzünde, ancak şiddetli bir savaşın kızgınlığında görülebilecek aynı korku ve umutsuzluk ifadesi vardı.

“Haydi!” Bir zamanlar tüm katedrali saran ve hızla dağılan toz bulutunun arasından Kaptan, boğazından ardi ardına ışık saçan hayaletler çıkarmaya devam eden, parıldayan Keşiş Grate'in giderek daha da belirginleşen kalıntılarına gözünü dikmişti . Birbiri ardına, cesedin ağzından fırlayan hayaletler , her biri bir öncekinden daha hızlı bir şekilde kaçıyor ; ta ki cesedin boğazı o kadar yoğun bir şekilde çırpınıp geçirene kadar ki, boylamasına yarıldı. Aniden, keşişin başı ve boynu, omuzlarıyla aynı hızda ve her yöne doğru, sanki hızla olgunlaşan, etli bir çiçek gibi patladı. Geriye kalan başsız gövdeden, yukarı doğru çığlık atarak ve titreşerek akan parlak bir Ruh sütunu fişkırdı . Katedralin yüksek bölgeleri, parlayan saydam şekillerle dolup taşıtı. Her yerde, hayaletler tavandan, duvarlardan ve zeminden kaybolup yeniden ortaya çıkıyordu; tüm katedral doğal olmayan bir ışıltıyla parlıyordu.

Devasa taş, Rahip Grate'in engelleyici cesedinin üzerinden yuvarlanırken, sunak taşı kısa aralıklarla kaydı ve ağır taşın her hamlesinde derisiz gövde büküldü. Daha da geriye doğru savruldu, ta ki muazzam ağırlığı omurgasını kırana kadar. Ceset ters döndü ve keskin bir şekilde yana doğru katlandı. Bu korkunç ve doğal olmayan açıda, çırpınan kafa parçaları koptu ve altındaki kükreyen siyah sütun tarafından yutuldu. Aniden, boğaz ruhlarının çıkışı durdu, ancak genişlemiş boyun deliği bir şekilde devam etti. Sunak taşının her itişine eşlik eden boğuk inlemeler . Ancak, bükülmüş kalıntılar sonunda kayan taşın altında kayboldu. Nihayet, bir anda ki Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen sağır edici gürültü yavaş yavaş dinmeye başladı; rüzgarlar dindi; tozlar çöktü ve yankılanan bir gürültü katedralin zeminini sarstı. Sunak taşıyla birlikte

Artık yerine kilitlenmiş olan çukuru Bourne ve adamları nihayet kapatmıştı. Zeminden gelen alçak bir uğultu, sunağın tepe taşının altında hâlâ öfkeyle dönen kararmış vücut parçalarının varlığına işaret ediyordu.

Kardinal Blasi, Ruhlar ordusunu serbest bırakmak için yeterli olan Kapı Taşı'nı açmayı başarmış olsa da , onları Crecy'de İngilizlere karşı gönderebilecek pasajların geri kalanını okuma fırsatını bir türlü bulamadı . Bu nedenle, amaçsız Hayaletler sürüsü , herhangi bir yönlendirme veya komuta olmadan sadece tavanın etrafında dönüp durdu.

düzenlemek.

“Lanet olsun sana, Kardinal!” Bourne'un sesi, hâlâ devam eden karanlık sessizlikte yankılandı ; yankısı, üst üste binen yankılar arasında hızla kayboldu.

~*~

Kilisenin dışında ve manastır arazisinin karşısında, Odino her daim yeşil çalılıkların arasından baktı . Dört askerin İvan'ın cansız bedenini katakomb binasının ön girişinden dışarı taşımalarını izlerken, mide bulantısı nedeniyle dizleri neredeyse titredi. Cesedi hamama taşıdılar ve dış duvarın yanına yerleştirdiler . Odino gözyaşlarını tutmaya çalıştı, akli Lazarus'taydı. Avluda kümelenmiş, dikkatleri tamamen kiliseye çevrilmiş askerleri inceledi. Adamlar, katedralin çatısından çıkan ışıklı hayaletlere doğru işaret ettiler . Sarı parlayan şekiller , yüksek teraslı taş grotesk sıraları arasında birbirlerini kovalarken kilise kulelerinin etrafında dönüyorlardı . Hep birlikte, tüneyebilecekleri yerler için kavga eden ve yarışan güvercinler gibi sürü halinde dolaşıyorlardı.

Lazarus'u yeraltı mezarlarında bulamayan Bourne'un askerleri yer üstüne geri döndüler ve avluya çıktıklarında katedralin üst kısımlarında parıldayan Ruhların bir sis bulutu içinde dolaştığını keşfettiler. Önlerinde gelişen gerçeküstü manzaradan büyülenen muhafızlar, silah arkadaşlarıyla birlikte, Odino'nun saklandığı çalılıkların sırasına sırtlarını döndüler ; keşiş fırsatı yakalamıştı.

Odino çalılıkların arasından sıyrılıp yeraltı mezarlığının yan girişinden içeri girdi . Uzun koridorda hızla koştu, bir köşeyi döndü ve kulağını bir yere dayadı.

Katakomp girişinin demir kayışlı, ahşap kapısı. Sonra kapıyı yavaşça araladı ve içeriden korumasız olduğunu gördü. Hala fark edilmeden, loş ışıklı merdivenlerden aşağı indi ve koridorlarda hızla ilerleyerek, sağa sola dönerek, yerin derinliklerine ve hiçbir yere çıkmayan, sadece Kuyu Deliği'ne götüren kesintisiz bir geçide indi .

Kuyu deliğine ulaştığında, Odino karanlık oyuğa bir meşale soktu ve fısıldadı, "Lazarus?" Ancak oda boştu, sadece zemindeki geniş bir hendekten geçen yeraltı pınarının şırıltısı duyuluyordu . Odino içeri girdi.

İçeri girdi. Odanın en ucuna doğru sürünerek ilerledi ve oradaki birçok şeyden birini kaptı. Duvar boyunca sıralanmış tahta su kovalarını gördü. Hendeğe yaklaştı ve kovayı kaya zeminine vurdu. "Lazarus? Neredesin? Ben Rahip Odino." Sonra meşaleyi hendeğin üzerinden geçirdi ve suyun altında aramaya başladı.

Odino kovayı yere sertçe çarptı. Kova paramparça olurken Odino, "Lazarus, dışarı çık!" diye bağırdı. Anında, yeraltı akıntısının yüzeyi yarıldı ve sıırıslıkla Lazarus, yüzyıllarca süren erozyon sonucu oluşan hava dolu bir cep olan zeminin altındaki küçük bir mağaraya saklanmıştı. Neyse ki, varlığından sadece beş kişi haberdardı: Lazarus, Odino, Lazarus'un güvendiği Miguel ve Thateus adında iki şekil bozukluğu olan uşak ve şimdi orada yatan iri yarı, gümüş saçlı bir keşiş.

Hamam, sonsuza dek sessizliğe büründü.

"Baba—?"

"Evet. İvan öldü Lazarus; ama o her zaman seninle olacak—burada," diye yanıtladı Odino, Lazarus'un göğsüne dokunarak. Lazarus yutkundu. "Şimdi beni dinle evlat; az zamanımız var. Acele etmeliyiz!" Kovanın kalıntılarını bir kenara attı, Lazarus'un uzattığı elini kavradı ve onu sudan çıkardı. Lazarus çekti...

Odino, ip kemerinden damlayan maskeyi elinden alıp dereye attığında, Lazarus maskenin suyunu sıktı. "Buna gerek yok. Dünyan değişti, hem de farklı bir şekilde." Lazarus, hızlı akıntının

maskeyi alıp götürmesini izledi. Ve

Yüz maskesi duvardaki aşınmış bir delikten kayıp gitti ve yerin altındaki karanlık sularda sonsuza dek kayboldu.

Kuyu Deliğinden kaçtılar ve kıvrımlı tünelde hızla yukarı koştular. Önlerinde, iri yarı keşiş alev alev yanan bir meşaleyi açılan karanlığa doğru uzattı ve arkalarında, Lazarus'un damlayan cübbesinden sızan su izi tünelin derinliklerine doğru akarken, yontulmuş bir çatının üzerinde duman izi kaldı. Daha ileride, keşişin omzunun ötesinde, oğlanların geniş göz bebeklerindeki yansımalar, meşale alevinin ışığında parlayan sarı diskler gibi görünebilirdi. Lazarus adımlarını hızlandırdı, ıslak cübbesi Odino'nun yanına düşerken çırpındı ve patladı. Ona sordu: "Keşiş, Kapı Taşı neden çığlık atıyor?"

Odino aniden durdu ve nefes almak için duvara yaslandıktan sonra feneri mavi gözlere çevirdi. "Çığlık mı? Nasıl çığlık atıyor?"

"Duyuyorum. Kalbimde— sesini. Şimdi bile, oradan geliyor." Lazarus

Tünelin kaya duvarının en yüksek noktalarına doğru işaret ediyordu.

Odino, Lazarus'un iddiasını değerlendirdi ve çocuğun katedralin yönünü, tam kalbini işaret ettiğini anladı. Keşiş onu azarladı: "Artık bu kötü sözleri duymak istemiyorum evlat! Şimdi sus, yoksa biz duyuluruz!" Tekrar tünelde koşarak yukarı çıktılar.

Yeraltı mezarlarının labirent gibi koridorlarından aceleyle geçtiler. Sonunda Odino, oğlanların kaldığı yere girdi ve boğuk bir sesle, "O ıslak cüppeyi çıkarın!" diye bağırdı. Giriş kapısının kenarına yığıldı. "Temiz kıyafetleriniz var mı?"

"Bunlar yatağımın altında."

"Öyleyse, onları alın; oraya eğilemem! Başka bir başlığınız var mı?"

"Sadece benden aldığınız kişiyi, rahip."

"Önemli değil. Aceleyle soyun ve giyin." Odino odanın dışına baktı.

Ana koridordan yukarı doğru ilerledi, ancak karanlıktan başka hiçbir şey göremedi; çünkü Lazarus artık saklandığı için kimse mezarlık meşalelerini yenileme zahmetine girmemişti.

Yine de Odino nöbet tuttu, ince sesleri dinledi, uzaktan gelen bir meşalenin parıltısını gözlemledi.

Odino arkasını döndüğünde Lazarus'un yatağının yanında diz çökmüş, içinde giysilerle dolu tahta bir kutunun başında sessizce ağladığını gördü.

"Ne var evlat?" diye tısladı Odino.

Lazarus elini kutunun kenarına koydu. "Yeni bir başlığım var. Ve iki tane daha."

"Biri Miguel için, diğeri Thateus için ayrılmış."

"Hadi, Lazarus, işe koyul! Şimdi zamanı değil!" Odino meşaleyi alıp ileri atıldı, Kutudan cübbeleri ve maskeleri çıkardı ve yatağın üzerine koydu.

Lazarus yüzünü sildi, ayağa fırladı ve hızla kıyafetlerini çıkardı. Odino meşaleyi ona devretti.

Çocuk yatağın üzerinde bir yandan giysileri ayırırken, diğer yandan da diğer eliyle kıyafetleri ayırıyordu. Daireler çizerek ileri geri yürüyordu.

Göğsünü tutarak, çıplak ve titreyerek. Lazarus'un ince yapılı vücudu, karnında göbek deliği olmaması dışında, yaşıtındaki herhangi bir insan çocuğununki kadar normal görünüyordu. Ancak Lazarus ile diğer şövalye adayları arasındaki en büyük fark, manastır sakinlerinin (şövalye adayları, rahipler ve başrahip dahil) sandığı gibi kambur bir sırt değildi. Görünüşte, omurgası herhangi bir sağlıklı çocuğununki gibi mükemmel bir şekilde hizalanmıştı. Şüphesiz ki, en belirgin fark şuydu: Lazarus'un et ve kemikten yapılmış, katlanmış, zarımsı bir çift kanadı vardı.

Lazarus kanatlarını açtı ve üzerlerindeki suyu hızla silkeledi. Kanatlarını sırt üstü kambur bir şekilde tekrar katladı ve koluna dolanmış kıyafetleriyle, kaşlarını çatmış, buruşuk alnından su damlacıkları süzülen Odino'yu aramaya koyuldu.

"Affedin beni, rahip," dedi Lazarus gözlerini yere indirerek.

Odino, Lazarus'un yatağına doğru başını salladı. "Kendini kurutmak için yatak örtülerini kullan."

Lazarus öyle yaptı ve Odino kolunu uzattı. "Şimdi, giyin."

Oğlan giyinirken, Odino ona yatağın üzerine serilmiş, bir sabahlık, bir peştamal, bir kapüşon ve iki çift ayak eldiveni de dahil olmak üzere eksiksiz bir giysi takımı daha gösterdi. "Gece havası soğuk; her iki giysiyi de üst üste giyeceksin. Acele et ve bitir şunu!"

Odino omzuna hafifçe vurdu, kapıya doğru koştu ve Lazarus işleriyle meşgul olurken nöbet tuttu. "Beni dinle, Lazarus. Yeraltı mezarlarından ayrılacağız. Ancak manastır arazisinde birçok asker var ve bizi kontrol etmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar."

Kaçışımız. Karanlığın örtüsü bizim olsa da, görülmemeli veya duyulmamalıyız ve rüzgar gibi hareket etmeliyiz." Odino öksürüğünü bastırdı ve Lazarus'a baktı. "Beni topluyor musun, evlat?"

"Evet, rahip. Ama belki de yarına kadar yeraltı mezarlarında saklanabiliriz," diye önerdi Lazarus, sesi titreyerek. Rahip, Lazarus'un yüzünde bir ifade fark etti. Çocuk maskeyi başına geçirmeden hemen önce yüzünde büyük bir endişe vardı. Odino, Lazarus'un manastırın yazıhanesindeki kitaplardan edindiği bilgiler dışında, yeraltı mezarlarının dışındaki dünya hakkında çok az şey bildiğinin farkındaydı. Lazarus kapüşonunun bağcıklarını sıktı ve ekledi: "Askerler bizi burada bulamayabilirler. Benion Tüneli'nin içinde içi boş bir duvar olduğunu biliyorum..."

Odino odanın karşısına geçti, çocuğun omzundan tuttu ve onu sarstı. "Hayır!" "Kendine sahip çıkmalısın! Yeraltı mezarları artık yok. Yakılacak veya söndürülecek meşale yok; şarap yapımı yok; duvar ve zemin temizliği yok. Bu andan itibaren, itaat edilecek tek emirler doğrudan senden gelecek. Ve bu emirlerle yaşayacaksın veya öleceksin! Yanılma sakın, Lazarus!"

"Henüz keşif olmayacağım—"

"Hiçbir istisna yok, Lazarus. Hayatın buna bağlı!"

Lazarus omuzlarını ve başını öne eğdi ve sessizce durdu.

Odino onu bıraktı ve iç çekti. "Şimdi ne oldu?"

"Korkarım ki, rahip."

Odino onun önünde diz çöktü. "Ve öyle olsan iyi olur!" Rahip tavana doğru işaret etti. "Yukarıdaki adamlar seni yakalarlarsa öldürürler. Korku, hayatta kalmanın en önemli koşuludur. Korku iyidir." Meşaleyi salladı. "Korku senin dostundur, asla sınanmamalı veya ihanete uğramamalıdır." Odino yataktan ikinci maskeyi çekti. "Şimdi, birinin üzerine bir başlık daha koy ve iki eldivenin üzerine üçüncü bir çift ayak eldiveni bağla, hemen!" Odino aniden ayağa kalktı ve kapıya geri döndü.

Odino ona öğüt verirken Lazarus aceleyle giyindi. "Artık bir çocuk değilsin, bir adamsın, değil mi?"

"Evet, rahip," diye homurdandı Lazarus, ilk maskenin üzerine ikinci bir maske takıp başka bir çift ayak eldiveni alırken.

"Öyleyse, adımları hatırlayın; adım nedir?"

"Adınız Rahip Delon Odino, rahip."

"Hayır! İyi dinleyin— Lazarus denen çocuk artık yok. Büyüdü, adam oldu. Babası gibi konuşuyor ve davranıyor." Odino açık elini duvar taşlarına vurdu ve Lazarus irkilerek maskesinin karanlık göz deliklerini hızla keşişe çevirdi. "Artık sen İvansın! İvansın. Şimdi, bana tekrar cevap ver, ama bu sefer İvan gibi. Benim adım ne?"

"Odino," diye yanıtladı Lazarus, dikkati hala ayak eldivenlerindeydi.

"Aferin," diye yanıtladı Odino kısa bir gülümsemeye. "Bu akşam, kendinle gurur duyacaksın."

"Baba. Ondan, kendi içinden güç çağıracaksın . Ruhun seni ömrünün sonuna kadar yönlendirecek . Ve sonsuza dek seninle olacak." Odino kendi göğsüne vurdu. "İşte burada; kalbinde." Odino, cübbesinin altında gizlenmiş küçük bir nesneyi hissettiğinde aşağı baktı . "Ah, evet. Bir şey olursa diye bunu sende tutmanı ısrarla istedi —şey—işte burada." Rahip boştaki kalan eliyle deri bir ip kolye çıkardı.

Boynundan çıkan ince kayıştan sarkan minyatür, tahta bir haç vardı; Lazarus bunu hemen İvan'ın dua haçı olarak tanıdı. Odino çocuğun yanına gitti ve kolyeyi başına taktıktan sonra haçı cübbesinin altına sakladı. "İşte; artık İvan'sın. Ve İvan asla ağlamaz, değil mi?"

Lazarus, Odino'ya baktı; mavi gözleri, bir çift dürbünün ardındaki meşale ışığında parılıyordu. maskesindeki deliklerden dolayı.

"Hayır, dostum—hayır, Odino," diye yanıtladı Lazarus. "Üzerimi giydim."

"Öyleyse, gidelim." Odino omzuna vurdu. "Başımıza ne gelirse gelsin, unutma ki bu manastırdan hızla kaçmalı ve bir daha asla buraya gelmemelisin. Askerler beni yakalarsa, geriye bakmamalı ve tereddüt etmemelisin. Tek başıma beni öldüremezler; ama seni yakalarlarsa, ikimizi de öldürürler —seni kim olduğun için, beni de kaçışına yardım ettiğim için." Odino gözlerini kıstı. "Hayatım senin ellerinde. Beni hayal kırıklığına uğratma, Lazarus."

Lazarus, cübbesinin altında gizlediği küçük bir nesneyi ovuşturdu ve omuzlarını geriye attı. "Yapmayacağım—Odino."

Odino yanan meşaleyi yatağın üzerine fırlattı ve alevler anında yorganları sardı . Duman, taş tavana çarptı ve koridora yayıldı.

Lazarus, Naramsin'in mektubunu ve üzerindeki birçok sayfa dolusu yazılı sembolü hatırladı. İleri atıldı ve elini saman yatağının içine daldırdı, ancak hiçbir kağıt bulamadı. Odino onu geri çekti. "Allah aşkına, ne yapıyorsun?"

"İçinde bir parşömen rulosu vardı!" diye bağırdı Lazarus, yanan yatağı işaret ederek.

"Gitti."

"Bırak gitsin." Odino, Lazarus'un başını alevlerden uzaklaştırdı ve gözlerinin içine dosdoğru baktı. "İhtiyacın olan her şeye sahipsin. Şimdi beni dinle. Eğer keşfedilirsek , Kuyu Deliğine geri dönüp altındaki mağarada saklanacaksın."

Yere, tıpkı daha önce olduğu gibi. Karanlık ve duman seni örtecek, değil mi?

"Yapacağım," diye yanıtladı Lazarus.

Keşif başını salladı, alnındaki yeni ter damlalarını sildi. "Öyleyse, rüzgar gibi uçup gidiyoruz," diye tısladı.

Odino, kapı eşiğinin yakınında dinledikten sonra Lazarus'u aceleyle loş koridordan yukarı doğru götürdü. Arkalarında, gürleyen ateşin parıltısı solarken, geçidin belirgin özellikleri daha koyu gölgelere büründü. Odino , şarap mahzenine yaptığı gece geç saatlerdeki hac yolculuklarında sık sık yaptığı gibi, karanlık tünelde kendi kendine yol gösterdi ; parmak uçlarını duvara sürterek, tam olarak nereye yürüdüğünü anlamasını sağlayacak belirgin işaretler aradı . Lazarus, koridorun ortasından yukarı doğru yürürken onun hemen arkasından ilerledi.

Koridorda ilerledi ve hızlı ve istikrarlı adımlarıyla hiçbir şeye dokunmadı. Karanlıkta, çocuğun buyurgan yürüyüşü babasınıninkine tıpatıp benziyordu; uzun adımlarla, topuklarını yere vurarak attığı adımlar, sanki altındaki toprağı bile sarsıyordu. Keşiş ve yaver birlikte bir virajı döndüler ve koridorun sonundaki uzaktaki bir parlıya doğru aceleyle ilerlediler.

Sonunda tünel, yukarıya doğru taş bir sahanlığa çıkan geniş basamakları olan yüksek bir yapıya açıldı. Sahanlığın tepesinde, korumasız, demir kayışlı ahşap bir kapı, manastır yeraltı mezarlarının girişini işaret ediyordu. Yeraltı mezarlarının basamaklarının dibinde, titreyen bir meşale son alevini korumak için mücadele ediyordu. Ondandı parlayan kırmızı bir köz yere düştü ve söndü. Odino merdivenlerden yukarı doğru sürünerek çıktı, basamakların yarısını tırmandıktan sonra Lazarus'un artık onu takip etmediğini fark etti. Durdu ve arkasına döndüğünde, çocuğun sönmekte olan meşale ışığının altında durduğunu ve dikkatle baktığını gördü. Yere bakıyordu. Rahip homurdanarak merdivenlerden aşağı indi. Ancak o zaman rahip, çocuğun dalgınlığının sebebini anlayabildi. Lazarus yere bakıyor ve birkaç dakika önce İvan'ın damarlarında akan kan lekesini inceliyordu.

"Şimdi değil!" Odino kolunu yakaladı ve birlikte merdivenlerden yukarı koştular. Keşiş mezar odasının kapısını araladı ve dinledi—sadece sessizlik duydu. Kapıyı hızla açtı. Kapıya doğru koştu ve koridora fırladı. Ancak köşeyi dönmeden önce, omzunun üzerinden bakarak çocuğun kapı eşiğinde hareketsiz durduğunu gördü; sanki Lazarus kendini büyük bir uçurumun kenarında durmuş, aşağıya doğru bakarken görüyordu. Odino birkaç adım geri çekildi ve Lazarus'u yanına çağırdı. "Şimdi!"

Lazarus derin bir nefes aldıktan sonra kapıdan içeri daldı. Kendini Odino'nun kucağına bıraktı, yumrukları keşişin kübbesinin duvarını sıkıca kavradı.

"Aferin. Şimdi, yakınımda kal." Odino onu hızla uzaklaştırdı. Lazarus hiçbir şey söylemese de, Odino nefes alışverişinin hızını duydu ve aksi halde hiçbir şey belli etmeyen bir maskenin altında gizlenmiş, dehşet dolu, gözleri fal taşı gibi açılmış bir ifade hayal etti. Aniden, bitişik odadan... Koridorda bir kapı çarparak kapandı; yaklaşan askerlerin sesleri giderek yükseldi. "Güçlü ol, Lazarus!" diye bağırdı Odino, ağırlığını omuzlarından sürükleyerek koridorda ilerlerken. "Acele et," diye tısladı çocuğa omzunun üzerinden. Ve Lazarus'u da peşlerinden sürükleyerek, ikisi de gürültüden uzaklaştı.

İkisi binanın yan kapılarından fırlayıp manastır duvarını çevreleyen uzun, her daim yeşil çalılıkların arkasına saklandılar. Ve orada, soğuk hava ve yeni doğan ayın soluk ışığı nefes alışverişlerinin üzerine belirgin bir sis çökerken, hareketsiz kaldılar. Katedral yönünde, tartışan askerlerin sesleri ve ara sıra gelen komut çağırışları duyuldu. Gece havası seslerle doluydu: atların kişnemesi, botların yere vurması, kapıların çarpması ve metalin şıkırtısı—avlu, hareketli bir ordunun gürültüleriyle doluydu. Odino

Lazarus'un cübbesini çekiştirirdi ve onu takip etmesi için işaret etti. Birlikte, çitlerin arkasındaki dar alandan yan yana ilerleyerek, sırtlarını duvara yaslayarak geçtiler . Sessizce, yavaş yavaş manastırın güney kapısına doğru ilerlediler; konuşan askerlerin sesleri her adımlarında daha da yükseliyordu. Odino parmağını dudaklarına götürerek Lazarus'a sessiz kalması için işaret etti.

Keşiş, avlunun içinde, açık ve korumasız manastır kapısından oldukça uzakta, sırtları kendisine dönük ve uzaktaki katedral çatısına, üzerinde uçuşan parıldayan hayalet bulutuna bakan dört askeri görmek için çalılıkları dikkatlice araladı. Tekrar Lazarus'u çekiştirirdi, ardından çalılıkların ucunu ayırıp açıklığa doğru ilerledi. Askerler orada kalınca, Odino Lazarus'u çalılıkların arkasından çekip kapıdan o kadar hızlı itti ki çocuk neredeyse tökezleyip düşecekti. Yine de ikisi de güvenli bir şekilde karanlığa ve kaderin cilvesiyle, aynı kötülüğe doğru ilerlediler.

Lazarus, askerlerin onu bulup öldürmesinden korktuğu için hayatını kurtarmak amacıyla saklanmıştı; şimdiki hali, askerlerin dikkatini dağıtarak kaçmasına olanak sağladı.

Yeni doğan ayın loş ışığı altında hareket eden gölgeler gibi, yamaçtan aşağı doğru uçarak, sıralar halinde taşlar ve haçlarla işaretlenmiş kısa, kuru otlarla kaplı bir alana , manastır mezarlığına doğru ilerlediler. İkisi de tümseklerin üzerinden ve mezar taşlarının arasından hızla geçerek mezarlığın en uzak ucuna ulaştılar. Odino , Lazarus'u devriye gezen askerlerin görüş alanından uzaklaştırmak için, bir kafa boyundaki bir kayanın arkasına saklandı .

Ve orada herkesten saklandılar. Odino kayaya yaslanmış, nefes nefese kalmıştı. Lazarus onun yanında durmuş, neredeyse her yere aynı anda göz gezdiriyordu. Çimenleri, mezar taşlarını, uzaktaki tepeleri, yükselen kızıl ayı ve sayısız yıldızla dolu geniş gökyüzünü inceledi . "Hoşuma gitmiyor," dedi. "Dünya çok büyük."

Odino nefesini tuttu ve iç çekti. "Ve akşam geçmeden daha da büyüyecek ."

Lazarus döndü ve sordu: "Şimdi olduğundan bile daha mı fazla?"

Keşiş omuzlarını düşürdü ve inledi; "Bu asla işe yaramayacak. Erzakları getirmeliyim ." Çocuğa baktı. "Korumasız bir yol biliyorum, yatakhaneye ve manastıra güvenli bir şekilde girip çıkmayı sağlayacak – kapı bekçileri dikkati dağıldığı sürece tabii ."

" Kaçtık, güvendedeyiz !"

"Hayır, Lazarus. En yakın köye bir günden fazla yürüme mesafesindeyiz ve güneşten yeterince korunabileceğin en yakın barınağa da hala yarım gecelik yolculuk var ; ayrıca üzerimizdeki elbiselerden başka önümüzdeki günler için hiçbir erzakımız yok ."

Lazarus, " Yolda erzaklara rastlayabiliriz," diye önerdi.

"Keşke dünya da bu kadar cömert olsaydı. Ne yazık ki, kat etmemiz gereken ıssız yolda böyle bir imkan bulamayacağız . Hazır bir ateşin tek aracı ve tek

"Bize sunulan temiz su, o duvarların içinde gizli kalıyor," diye belirtti Odino, manastırın güney kapısına doğru başını sallayarak. "Ve buradan Dağ Ağızı'na kadar olan son yiyecek kırıntısı da artık yatakhanein içinde saklı, çünkü mutfağın depolarından geriye kalan her şeyi topladım ."

Lazarus batıya baktı. "Dağ Ağızı bir mağara; işte orada," dedi, karanlık ufuk yönünü göstererek.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Odino. "Ve şimdilik orada olmalısın —güneşten güvende . Mağarayı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Babam bana Dağ Ağızı'ndan bahsetmişti. Rahip Nicholas da bana şöyle anlatmıştı: "Bunu nasıl bulduğunu."

"Beni tam olarak oraya, sadece yarım akşam içinde götürebileceğinize inanıyor musunuz ?"

"Ah, evet! Sizi oraya götürebilirim! Rahip Nikolas şöyle demişti: Eğer kişi en ufak bir sapmadan tam batıya doğru yürürse , doğrudan Dağ Ağızı'na ulaşır. Ben ise asla sapmam; göreceksiniz."

Odino rahat bir nefes aldı, Lazarus'un belki de yaşayan herhangi bir insandan daha üstün, ilahi bir yön duygusuna sahip olduğunun farkındaydı; bu duygu belki de göçmen bir kuşunki kadar yanılmazdı. Ve Lazarus'un, gecelerce o yönde yürümeye zorlansa bile , batı yolundan bir taş atımından fazla uzaklaşmasına izin vermeyeceğinden emindi . Odino manastıra doğru döndü ve mırıldandı, "Sonunda bu bizim lehimize olabilir. Askerler dikkati dağılmışken ben erzaklarımızı getirebilirim ."

"Ama askerler bizi yakalayacak!" diye haykırdı Lazarus, Odino'nun cübbesinden bir tutamını kavrayarak.

"Hayır," diye yanıtladı keşiş, arkasını dönerek çocuğun elini çekti. "Yalnız gitmeliyim. Senin yakalanmanı göze alamayız."

Lazarus kayaya hafifçe vurdu. "Öyleyse burada, bu kayanın arkasında mı kalmalıyım ?"

Odino başını salladı. "Yapamazsın. Eğer burada kalırsan, devriye gezen askerler sana rastlayabilir. Ve eğer ben gecikirsem, güneşten korunmak için yeterli zamanın olmayabilir ." Odino doğruya baktı ve parlak, şişkin bir ay gördü.

Lazarus, mezarlığın daha karanlık olan batı ucunu aradıktan sonra Odino'ya döndü . "Öyleyse, nereye saklanmalıyım?"

"Burada değil. Dağ Ağızı," diye yanıtladı Odino. "Yolculuk sadece yarım akşam sürer. Zaman "O senin tarafında. Ve onu nasıl bulacağını biliyorsun, değil mi?"

Lazarus başını eğdi. "Belki. Ancak Nicholas doğru söylüyorsa..."

"Nicholas doğru söylüyor, Lazarus. Dağ Ağızı'nı babama ve bana gösterdi . Adını verdiği sırada biz de oradaydık."

"Yine de birlikte ayrılmalıyız—sen ve ben. Yarın da manastıra dönüp erzak getirebilirsin, tamam mı?"

"Hayır, Lazarus. Yolculuk zorlu olacak; birçok tepe ve vadiyi aşmayı gerektirecek." Odino terli alnını koluyla sildi. Titreyen elini bir şeye dayadı.

Karnını tuttu ve başını salladı. "Oraya gidip geri dönecek durumda değilim. Ağır bir erzak çuvalı taşımadan bile kendime yük oluyorum. Eğer dondurucu soğuktan ölmezsem ve sizin önerdiğiniz gibi ertesi gün dönersem, o zaman..." " Akşamın karmaşası geçtikten ve kapı muhafızları yerlerine döndükten sonra askerlerin yanından nasıl sıyrılacağım?" Odino, kayanın ötesini ve manastır duvarını işaret etti. "Bakın orada, katedralin tepesinde— bu yeni Kardinalin Kapı Taşı'ndan serbest bıraktığı şeylere ." Lazarus, kilisenin çatısına ve kulelerine baktı; üst kısımları şimdi şekilsiz Hayaletlerin toplanan bir sürüsü altında aydınlanmıştı. Odino devam etti, "Bunlar bir tür Ruhlar ve oldukça eminim ki..." Onlar, muhteşem gösterileriyle bizi eğlendirmekten daha fazlasını yapmayı amaçlıyorlar. Hayır, varlıkları ve hareketleri bana bu Manastır üzerinde çok daha büyük bir kötülüğün henüz ortaya çıkacağını gösteriyor. Ne olduğunu bilmiyorum; ancak şimdiden, bir Ruhlar ordusu gibi toplanıyor gibi görünüyorlar. Bakın nasıl hareket ediyorlar ve çatıdaki heykellerin arasında sıralar halinde toplanıyorlar. Bir gerçek kesin, evlat. Onlar örgütlenmeye geldiklerinde biz burada olmayacağız. Bu yüzden, askerlerin dikkati dağılmışken ve yeraltı mezarlarından yükselen yeni dumanla meşgulken şimdi harekete geçmeliyim . Erzakları getirmenin tam zamanı, çünkü bu iş kolayca yapılabilir ."

" Seni yakalayacaklar, biliyorum yakalayacaklar," diye yakındı Lazarus, keşiş cübbesini tekrar çekiştirerek .

Odino ellerini beline koydu ve geriye yaslandı. "Diyelim ki beni yakaladılar. Yakalanmış bir keşişe ne yapacaklar; af mı dileyebilecekler? Lazarus, askerler bile Rablerine saygı gösterir. Bana hiçbir şey yapmayacaklar, çünkü ben bir din adamı ve Tanrı'nın bir hizmetkarıyım. Şimdi, en önemlisi, taşımanız gereken şey şu: Akşam olmadan önce kendini Mountain Mouth'un güvenliğine ulaştır. Orada seninle buluşacağım. "Bu hükümlerle birlikte."

Lazarus, Odino'nun cübbesini bıraktı ve başını eğdi.

Odino sözlerine şöyle devam etti: "Üstelik, eğer beni yakalamaya kalkarlarsa, hepsini bir keçiyle dövüp yollarına göndereceğim!"

Lazarus yukarı baktı ve başını salladı. Keşiş, çocuğun maskesinin altında, tam anlamıyla olmasa da, ince bir gülümsemenin gizlendiğini hissetti. Ancak çocuk ondan yüzünü çevirdi ve uzaklara baktı.

Odino, Lazarus'un önünde diz çöktü ve elini omzuna koydu. "Senden, baban gibi güçlü olmanı bekliyorum . Onun çarmihini taşıyorsun. Ve onu gururlandıracaksın , değil mi?"

"Öyle yapacağım, rahip," diye homurdandı Lazarus.

Odino, askerlerin izlerini görmek için araziye taradı. "Ve tam olarak batıya doğru yürüyebileceğinizden emin misiniz ?"

"Yapabilirim," diye onayladı Lazarus. "Ama bunu zaten biliyorsunuz, rahip." Sesinde hafif bir rahatsızlık vardı.

"Evet, biliyorum." Odino omzuna vurdu ve batıyı işaret etti. "Bulduğumuz yerden,

Akşamın yarısı boyunca tam olarak batıya doğru yürüyün ve Dağ Ağızı sizin olacak. Sakın Yol boyunca görülmeyin veya duyulmayın. En ufak bir sapma bile göstermeyin ; rotanız asla değişmemeli. " Dağı bilmeden dolanmamak için tereddüt etme. Her şeyden kaçın, mağaraya giden dolambaçlı yoldan sapma. Beni anlıyor musun?"

"Evet, rahip."

"Eğer şafak sökmeden mağaraya ulaşamazsan, kendini güneşten korumalısın. Başka bir şey yapamazsan, bir çukur kazıp kendini toprak ve taşlarla göm." Odino öne eğildi ve onu omuzlarından sertçe salladı. "Bu çok önemli, Lazarus! Güneş seni öldürecek! Öleceksin! Bunu gördüm— çirkin ve acı verici bir ölüm! Çılgılık atarken bile etin taşa dönüşecek ! Ve geri dönüşü yok. Güneş senin ölümün olacak, Lazarus— sonrasında hayat yok."

Lazarus hiçbir şey söylemedi. Odino onu serbest bıraktı. Keşiş için, çocuğun sessizliği ve kaskatı duruşu yeterli bir cevap gibi görünüyordu.

"Şimdi, bu yerden uzaklaşmanı bekliyorum ; geriye sadece kötülük kaldı. Asla geriye bakma ve hiçbir dava uğruna tereddüt etme." Odino, çocuğun cübbesini düzeltti . Çocuğu yoluna koymadan önce etrafı tekrar gözden geçirdi . "Beni yanına alıyor musun?"

"Evet, rahip."

Lazarus karanlık batı ufkuna doğru yürüdü; ileriye doğru bakarken , "Ve yakında , bu akşam, benden sonra geleceksiniz , değil mi?" diye seslendi. Sesi titrek kelimelerle çatlıyordu.

"Tanrı izin verirse, sabahın erken saatlerinde Dağ Ağızı'nda yeniden bir araya geleceğiz," diye güvence verdi Odino . "Önünde ne varsa, sarsılmaz inancın ve kararlı azmin sayesinde hayatta kalacaksın . Artık bir adamsın, Lazarus. Babanın oğlusun; ve onun tüm yüklerini ve nimetlerini taşıyorsun. Dikkatsizlik, ayartma veya kafa karışıklığı içinde tereddüt etme. Yolundan sapma. Artık İvan'sın. Hadi git! Ve ayak altında sessiz ol!"

Çocuk omuzlarını dikleştirdi ve mezarlığın derinliklerine doğru ilerledi. Odino uzaktan, cübbeli silüetin gecenin karanlığıyla karışmasını izledi. Sonunda, figür yakındaki bir vadinin gölgelerinde kayboldu. Bir an geçti ve batıdan esen bir rüzgar kırsal alanı kasıp kavurdu. Odino , çocuğun yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra kayanın üzerine yığıldı.

Altında, ay ışığıyla aydınlanmış gözyaşları taşın yüzeyini lekelemişti. Odino, İvan için ağlıyordu, çünkü İvan korkmuş Lazarus için ağlayamıyordu; Lazarus için ağlıyordu, çünkü Lazarus henüz hazır olmadığı 'İvan' rolünü oynuyordu ; ve kendisi için ağlıyordu, çünkü asla İvan'ın Lazarus için olduğu 'İvan' olamayacaktı .

Ne yazık ki, içinde bulunduğu anın yalnızlığında Odino dağıldı, kendini yuvarlak bir kayanın üzerinde çökmüş şişman bir keşiş gibi hissetti; kendini büyük ve korkunç bir tufanda boğulmuş, verimsiz bir insan zerresi olarak topladı.

Yoğun bir boşluk ve özlem— gizlenmiş kederler üzerine ağlayıp hıçkırarak, çoktan ölmüş ve sağır kulakların bulunduğu geniş bir manastır mezarlığının ortasında.

[7. Bölüm Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~